

ΕΤΟΣ ΣΤ'.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
ΤΕΥΧΟΣ 10ον
Συνοδωρή 'Εσωτερικού Φρ. 16.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1905
ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101
Συνοδωρή 'Εξωτερικού Φρ. 20.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Τι λέγονται περί όνείρων ό Πλούταρχος, ό Κικέρων, ό Μάξ Σιμών.—Τί είδεν ή πριγκήπισσα τοῦ Κόντι.—Τί είδεν ό βασιλεύς της 'Αγγλίας 'Ιάκωβος.—'Η Σονάτα τοῦ Διαβόλου.—Τά φρικτά και άπαισία όνειρα τοῦ Μωρῆ και τοῦ μαρκεσιόν Λαβαλλέ.

Ι είναι τὸ όνειρον; Ἐπήρεια δυνάμεώς τινος ὑπερφυσικῆς ἐφ' ἡμῶν;

Οί πρόγονοί μας αὐτὸ ἐπίστευον. Δυσχυρίζοντο μάλα στα, ὅτι τὸ όνειρον ἦτο θεῖον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου προηγέλλετο τὸ μέλλον εἰς τοὺς ἀνθρώπους και ὅτι ἐχρησίμευε πρὸς τοῖς ἄλλοις διὰ νὰ θέσῃ εἰς ἐπικοινωνίαν τοὺς ζῶντας μετὰ τῶν νεκρῶν. Πόσα όνειρα θαυμάσια ὄν ἀναφέρουσιν οἱ διάφοροι συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος!

Ἰδοὺ ἓν ἀνέκδοτον, ὅπερ ὁ Πλούταρχος διηγείται.

Ὁ Σιμωνίδης εὐρών καθ' ὁδὸν τὸ πτώμα ἐνὸς ἀγνωστοῦ αὐτῶ, τὸ ἐνεταφίασε. Μετὰ τινα δὲ χρόνον ἐνῶ προητοιμάζετο διὰ ταξείδιον, εἶδε καθ' ἕπνουε τὸν ἀνθρώπον τούτον, νὰ τὸν ἀποτρέπῃ νὰ ἐπιβιάσῃ ἐντὸς τοῦ πλοίου, διότι θὰ κατεποντίζετο μετ' αὐτοῦ. Καὶ πράγματα μετὰ τινας ἡμέρας ἐμάνθανεν, ὅτι τὸ πλοῖον ἐκεῖνον ἐναυάγησεν.

***

Ὁ Κικέρων λέγει, ὅτι δύο φίλοι ταξιδεύοντες ἐφθασαν εἰς Μέγαρο. Τὸ ἑσπέρας ἐχωρίσθησαν διὰ νὰ κοιμηθῶσιν εἰς δύο χωριστάς οἰκίας. Τρεῖς φορές ὁ εἰς ἕξ αὐτῶν βλέπει τὸν φίλον του ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν

και ζητοῦντα βοήθειαν ἐναντίον δολοφόνων, οἵτινες ἐσκέπτοντο νὰ τὸν φονεύσωσι και δις ἐπανακοιμᾶται, μὴ δώσας προσοχήν. Τὴν τρίτην ὅμως φοράν τόσον ἐταράχθη ἐκ τοῦ ἐνυπνίου, ὥστε ἐγείρεται, ὀπλίζεται και τρέχει πρὸς τὸ οἶκον, ὅπερ εἶχεν ἐκλέξει ὁ φίλος του.

Βλέπει δὲ πράγματι τὸν φίλον του αἰμόφυρτον ἐπὶ τινος φορείου και ἀπαγομένον ἐν κρυπτῶ και παραθύστῳ ὑπὸ τῶν δολοφόνων του πρὸς ἐνταφιασμόν.

Ὁ Καῖσαρ τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου του εἶδε καθ' ἕπνουε, ὅτι εἶχε μεταφερθῆ πλῆσιον τοῦ Διὸς.

***

Τὸ συμπέρασμα, ὅπερ δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τῶν διηγήσεων τῶν ἀρχαίων, εἶναι τὸ μέγεθος τῆς ἐντυπώσεως, ἥτις ἐσχηματίσθη εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἕξ αἰτίας τῶν όνείρων. Ἀλλὰ και οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς ὄν εὐρίσκονται εἰς μικροτέραν μοῖραν. Ὁ Abercrombie ὁ περίφημος Σκώτος ἰατρός, διηγείται, ὅτι κάποιος Ἄγγλος ἱερεὺς μεταβαίνων εἰς Ἐδευδοῦρον, κατῆλθεν εἰς ἓνα πανδοχεῖον διὰ νὰ ἀναπαυθῆ. Ἐνῶ δὲ ἐκοιμᾶτο, εἶδεν ὅτι ἡ ἐξοχικὴ του οἰκία, κεκλιμένη ἐκεῖ πον πλῆσιον, ἐκαίετο και ὅτι ἓνα τῶν τέκνων του ἐγκαταλειφθὲν ἐπανδύνειεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ γίνῃ παρανάλωμα τοῦ πυρός.

Ἐξυπνᾷ και τρέχει. Εὐρίσκει πράγματι τὴν οἰκίαν του καιομένην και μόλις κατορθώνει νὰ σώσῃ τὸ τέκνον του ἐγκαταλειφθὲν, ὡς τὸ εἶχεν ἰδεῖ.

Ἀνάλογόν τι διηγείται ὁ ἰατρός Μάξ Σιμών. Μίαν νύκτα ἡ πριγκήπισσα Conti εἶδεν τὸ διαμέρισμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐκοιμῶντο τὰ τέκνα τῆς, ὅτι ἦτο ἑτοιμον νὰ καταρροίση, τὰ δὲ τέκνα τῆς νὰ καταπλακωθῶν ὑπ'

αυτό, Δίδει άμέσως διαταγές εις τας ύπηρετρίας της να τής τή φέρωσι πλησίον της. Προάγματα δέ μόλις αυτά εξήλθον του διαμερισματος, κατέρρευσε τούτο, ως τή είχε προΐδει.

Εις τή έργον του Δρουμίων αναφέρεται, ότι κατά τήν εποχήν της πανόλους εν Άγγλία, ή βασιλεύς Ιακώβος, ενώ ευρίσκετο εις τόν πύργον του Ροβέρτου Κόττον, είδε καθ' ύπνου τόν υιόν του, διαμένοντα εν Λονδίνο, έχοντα επί του μετώπου μίαν αιμάσσοσαν πληγήν εν σχήματι σταυρού. Τήν επομένην τή προΐ ελάμβανεν επιστολήν της συζύγου του, άγγέλλουσαν αυτόν τόν θάνατον του υιού του εκ πανόλους.

Εις τας στρατιωτικά άπουνημονεύματα του στρατηγού ύποκόμιστος δε Πελεπόρ αναφέρεται, ότι ενώ τήν παραμονήν της μεγάλης μάχης του Eylau έκοιμάτο, ούτος άφηνήσθη υπό άσυνήθους τινός θορύβου. Άνοιξας τούς όφθαλμούς είδε μίαν ώραιάν κόρην, ήτις τή είπε: «Θά πληγώθης βαρέως αύριον, αλλά δέν θ' άποθάνης.» Καί πραγματι, τήν επομένην ελάμβανε τοιαύτητα όλα πληγυμια σπάθης, χωρίς ν' άποθάνη.

Ο ύπνος ως δυνατογότης των ποιητών, ζωγράφων, μουσικών, μαθηματικών κ.λπ.

Πολλοί, τούς όποιους κριτεβάσανιζεν επί πολλάς ήμέρας ή λύσεις διαφόρων άσολών ζητημάτων, τή έλυσαν ενώ έκοιμώντο. Έν εκ των πλέον γνωστών γεγονότων τω αυτής φύσεως είναι και ή σύνθεσις της περιφήμου «Σονάτας του Διαβόλου».

Ο συνθέτης Ταρτινί είχεν άποκοιμηθῆ, άφου επί ώρας προσεπάθει, εις μάτην, να τελειώση τή τεμάχιον αυτό. Αίθνης βλέπει τόν διάβολον παρουσιαζόμενον, εμπρός του, και προτείνοντα εις αυτόν, να τόν βοηθήση εις τή έργον, επί τῷ ήρω όμως όπως ούτος τῷ δώση τήν ψυχήν του. Ο Ταρτινί δέχεται και άμέσως άκούει πολύ ενδιακρίτως τόν διάβολον εκτελούντα επί του βιολίου τήν πεφνησιμένην σονάταν.

Έξυπνά άμέσως και σπενδει προς τή γραφείον του, όπου από μνήμης γράφει τήν τήσόν ακριβώς άποκτηθείσαν σονάταν.

Ο Κοινόροστ διηγείται, ότι έλασε τή δυσκολώτερα των μαθηματικών προβλημάτων καθ' ύπνου.

Ο Φραγκλίνος οΐσχυρίζετο κάποτε εις ένα φίλον του, ότι έλυσε εις τόν ύπνον του τή ύψιστα των πολιτικών ζητημάτων.

***

Άγγλος τις διηγείται, ότι είχε ποτε φίλον ταμίαν εις μίαν μεγάλην τράπεζαν της

Γλασκώθης. Μίαν ήμέραν, ενώ ήτο άπασχολημένος εις τήν πληρωμήν διαφόρων έπιταγών, παρουσιάσθη εις τήν θυρίδα κάποιος, ή όποιος είχε να εισπράξη 6 λίρας. Ητο όμως τήσόν ενοχλητικός, ώστε εξανάγκασεν όλους τούς αναμένοντας να πληρωθώσι να παρακαλέσωσι τόν ταμίαν να τόν πληρώση δια να φύγη. Ο ταμίαις εν τῷ σπουδή του ν' άπαλλάχθῆ του όχληρού άπαιτητού, παρελείψε να σημειώση εις τή βιβλίον του τας 6 λίρας. Οκτώ μίνας μετά ταυτα έγινετο εξέλεγχξις του ταμείου και έλειπον 6 ακριβώς λίραι. Ο ταμίαις προσεπάθησε να εύρη τή λάθος, αλλά ματαιώς. Τέλος έπεσε να κοιμηθῆ. Εις τόν ύπνον του δε βλέπει όλην τήν προόκτώ μινών εκτυλχθεισαν σκανήν του ενοχλητικού κυρίου, μέχρι των ελαχίστων λεπτομερειών.

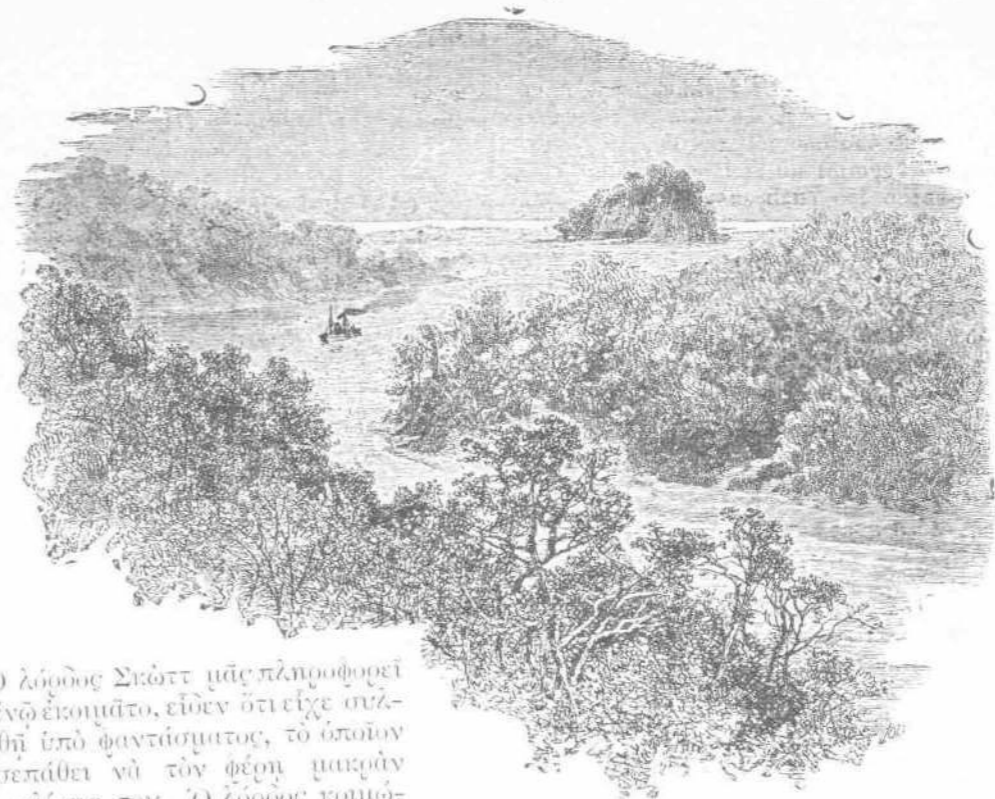
Πολλοί ψυχολόγοι εξηγουσιν όλες αυτές τας περιπτώσεις, ότι είναι άπόρροια των προσπαθειών, ής καταβάλλομεν προς λύσιν ενός ζητήματος τήν προηγουμένην του όνειρου, εξ αιτίας των όποιων παράγεται τή όνειρον και εξ αυτού έπιτηγχάνεται ή εύρησις του ζητούμενου, χωρίς εις τήν ήρεμίαν, εις ήν ευρίσκειται τή νευρικήν μας σύστημα. Άλλοι όμως διατείνονται, ότι είναι επίδοσις πνευμάτων.

Η σκέψις υπόκειται εις τούς αυτούς νόμους καθ' ύπνου και εν έγρηγόρσει.

Όχι μόνον ή σκέψις εξακολουθεί τή έργον της κατά τήν διάσειαν του ύπνου, αλλά και ή εξωτερικός ερεθισμός φθάνει όμως εις τόν εγκέφαλον, όπου σχηματίζονται εικόνες. Όταν κοιμηθώμεν κοιμώμενον, άποσύρει ούτος τή μέρος, όπου τόν έτοιμασαμεν. Ο φυσιολόγος θά σῆς είπη, ότι ή εγκέφαλος λαβών μήνυμα περί τούτου στέλλει εις τούς μας διαταγήν να άπομακρύνωσι τή μέλος του σώματος τή ύφιστάμενον τή προσβολήν. Άλλ' όπως καθ' ύπνου, ούτω και εν έγρηγόρσει, ή εντύπωσις ή φθάσασα εις τόν εγκέφαλον γεννά μίαν εικόνα, έξυπνά μίαν άνάμνησιν. Εικών και άνάμνησις άνασύρουσιν από τήν ψυχήν άλλας εικόνες, άλλας άνάμνησεις και ούτω τή όνειρον σχηματίζεται. Δια τούτο εις τή τωούτου είδους όνειρα ύπάρχει πάντοτε εξωτερική τις αιτία.

Ποσάκις εν όνειροις δέν βλέπει τις άντικείμενα τή όποια πολύ έπόθησεν ή πολύ είδεν; Ο Σατωόριαν διηγείται, ότι πολλάκις έβλεπεν, ότι έταξείδειεν εν τῷ μέσω ρυάκων και ποταμών και άνα μέσον νησίδων και όασών.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝ

Ο λόρδος Σκόττ μας πληροφορεί ότι ενώ έκοιμάτο, είδεν ότι είχε συλληφθῆ υπό φαντάσματος, τή όποιον προσεπάθει να τόν φέρη μακριά της κλίνης του. Ο λόρδος κοιμώμενος είχε τήν συνήθειαν να σφιγγη οια τής χειρός του τόν έτερον των βραχιών του. Η εντύπωσις λοιπόν, ήτις κατέληγεν εις τόν εγκέφαλον του λόρδου, ήτο λέγει, ότι ή βραχίον του έσφιγγετο υπό χειρός. Άλλά τούτο δέν είναι αιτία.

***

«Ημιν ολίγων αδιάθετος, διηγείται ή Μωρέ, εις τή έξοχόν του βιβλίον περί όνειρων και είχαν κατακλιθῆ, έχον τήν μητέρα μου πλησίον μου. Αίθνης βλέπω, ότι ευρισκώμεν εις τήν εποχήν της Γ ρ ο μ ο κ ρ α τ ι α ς, όπου παρίσταται εις τας σκανές σφηνών και καταστροφών. Βλέπω, ότι ευρίσκομαι προ του δικαστηρίου, όπου ήσαν όλαι αι μεγάλα και άπαισιμα μορφαί της φύσεως αυτής εποχής. Ο Ροβεσπιέρος, ή Μαρά, ή Φοακί Τενδιλ και άλλοι. Τέλος, κατόπισιν άπειρών έπεισοθίων, καταδικάζομαι εις θάνατον και άπάγομαι εντός άμαξιου εις τήν λαμωτόμον. Ο δάημος με προσόνει επί της σανίδος και τέλος αισθάνομαι επί του λαμού τήν μάχισαν, ήτις διαχωρίζει τήν κεφαλήν μου από του σώματος.

Έξυπνώ έρωμαι της ζωηροτέρας άγωνίας, ήν ήσθάνθη ποτε άνθρωπος και βλέπω τεμάχιον σιδήρου της κλίνης μου πεσμένον ακριβώς επί του λαμού μου. Τήν στιγμήν, δε καθ' ήν εκτυπώμεν υπό του σιδή-

ρου ελάσιματος, ή φαντασία μου προτεξασα, έδημιούργησε ένα ολοκλήρον όραμα, όπερ ήτο άπόρροια προγενεστέρων μου άναγνώσεων σχετικών με τήν εποχήν της Τρωμοκρατίας. Άλλά και τούτο δέν δύναται να θεωρηθῆ αιτία.

***

Ηχος προστάλλων τή ούς ήμιν δύναται να γενήσθ ολοκλήρον όνειρον.

Ο Τάιν διηγείται περί του μαρισίου Λαβαλέττ, ότι τῷ 1815, ενώ ήτο ούτος εν τῷ φυλάκῃ καταδικασμένος εις τή έσχάτην των ποινών, είδεν ότι ευρίσκετο εις τήν όδόν του Άγίου Όνωσίου, όπου πένθιμος σιπή εκάλυπτε τή πάντα. Αίθνης βλέπει να διέρχεται εμπρός του όμιλος ήπτεων, οι όποιοι εκράτουν λαμπάδας, ήτινες εφώτιζον πρόσωπα άνευ όραματος, με παχυσία στόμα α. Προ του άπαισιου τούτου θεάματος ή Λαβαλέττ έχρημάλωσε τούς όφθαλμούς. Έτερον όμως θεάμα φοητότερον παρουσιάσθη τότε προ των όφθαλμών του. Οι ήπτοι δέν είχαν πλέον όραμα, αλλά μόνον αίμασσάσας σάοκας, τή δε όρασι των έύρετο εντός των ρουαίων της όδου, πλημμυρισμένης από αίμα.

Πόσκις δένσε ή Λαβαλέττ προσεπάθει να άποφύγη τή δεινόν αυτό θεάμα δια της φυγής; Άλλ' ήτο αδύνατον, διατι άνωτέρα

τις δυνάμεις τὸν ἐκράτει καθλωμένον. Ἐπὶ πέντε ὁλοκλήρους ὥρας διήρξατο ἡ ἀτελεύτητος αὐτὴ ἱππικὴ συνοδεία. Ὅσην αἵματος καὶ σαρκῶν τὸν κατέπνιγε . . . ὅτε ἡ θύρῃ τῆς φυλακῆς του ἠνοίχθη, ὁ δὲ ἐκ τούτου γενόμενος θόρυβος τὸν ἐξύπνησε.

Ἡ φοβερὰ αὐτὴ φαντασμαγορία, ἡ ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ Λαβαλλέτι ἐκτυλαγθεῖσα εἰς οἰαστῆμα ὁ ὁλοκλήρων ὥρων, ἐν τῇ πραγματικότητι εἶχεν αἰτίαν, ἥτις δὲν διήρξατο παρὰ 2—3 δευτερόλεπτα, τὸσον χρόνον τούτέστιν, ὅσοις ἐχρησιάσθη εἰς τὸν ἀσημοφύλακα διὰ νὰ ἀνοίξῃ καὶ κλείσῃ τὴν θύρῃδα.

**

Τοῦτο καὶ ἐν παράδειγμα φόνου καθ' ἕπαινον.

Κάποιος Βερνάρδος Σιδμεξικ, ἐνῶ ἐκοιμάτο, εἶδε φοβερὸν ὄνειρον, ὅπερ τὸν ἐκάμει νὰ πεταχθῇ ὁλοκλήρως ἔξω τῆς κλίνης του. Μόλις ἠνοίξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίφωσιν τοῦ ὄνειρου εὐρισκόμενος, ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε μακρὰν φάντασμα φεύγον. Μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως, καλεῖ τὸ φάντασμα νὰ σταθῇ.

Ἄλλὰ τοῦτο ἀντὶ ἀπαντήσεως, στρέφεται κατ' αὐτοῦ.

Ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ τοῖμου καὶ τοῦ αἰσθημάτων τῆς αὐτοσυμπληρώσεως, ἀρπάζει διὰ τῶν ὀφθ. του χειρῶν τὸν κατακείμενον πλυσίον τῆς κλίνης του πέλεκυν καὶ καταφέρει διὰ φοβερὰ πλάγματα κατὰ τοῦ ὑποτιθεμένου φαντάσματος. Ὁλίγη στιγμή κατόπιν αἰσθεῖται βαθεῖν στεναγμῶν πφοροῦμενον ὡς ἀπὸ ἀνθρώπου ἐκπνεύοντος. Ἐγείρεται ἀνάπτει τὸ φῶς καὶ βλέπει πρὸ τῶν ποδῶν του πτώμα ἀσπαιφόν... εἶχε φωνεῖσαι τὴν γυναῖκα του!..

Σήμερον ὅμως τὰ ὄνειρα ἐξηγῶνται ὑπὸ τοῦ πνευματισμοῦ πληρέστατα καὶ θέλωμεν προσεχῶς ἐν σχετικῷ ἀρθρῷ διαλαβεῖν περὶ τούτου. Φ. Π.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ὑπάρχουν δύο εἰδῶν πενία. Ἡ ἀγνωστος, ἡ υπερήφανος, ἡ ποιητικὴ, τὴν ὁποῖαν ἀνέχειαι ἡ φαντασία μας ἐν μέσῳ ἐρήμων καὶ δασῶν, καὶ ἡ ἀληθῆς, ἡ ὁποῖα περιβάλλεται μὲ γογγυσμούς, ταπεινώσεις, στερήσεις καταθλιπτικὰς κτλ. δηλ. ἡ μικρὰ πτωχεία τοῦ ἐκπεσόντος πλουσίου, ἡ θέλουσα νὰ καλυφθῇ καὶ μὴ δυναμένη καὶ κρύπτουσα τὰς γυνὰς χειρὰς διὰ διαβαίνοντι οἱ παλαιὸι τῆς φίλοι.

* Μὴ στηριχθῆς ποτὲ οὔτε εἰς ὄρηλον ἄσχηοντα, οὔτε εἰς ὑψηλὸν τοῖχον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΙ ΕΣΤΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΥΠΟ

ΔΙΟΜ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

παράδοξή τῆς ψυχολογικῆς ἐπενεργείας, ὑποβολῆς, ἀποκλείεται καὶ ἡ καθαρῶς φυσιολογικὴ ἐπίδρασις τοῦ ἐπιδρωμένου νουεχοῦς ὄντος ἐπὶ τὸ γραφικὸν μεσάζον ἄτομον, ἢ ἐπίδρασις δηλ. τῆς βουλήσεως αὐτοῦ ἐπὶ τὰ κινητὰ μόνον τῶν ἄνω ἄκρων καὶ τῶν μῶν τοῦ προσώπου, τῆς γλώσσης, τοῦ λάρυγγος καὶ τοῦ φάρυγγος κέντρα τοῦ ἐγκεφαλικοῦ φλοιοῦ τοῦ μεσάζοντος, καθίσταται καταφρηνῆς καὶ ὅταν τὸ μεσάζον ὑποκείμενον ὀμιλῇ μὲν καὶ γράφῃ εἰς τὴν μητρικὴν αὐτοῦ γλῶσσαν, ἀλλὰ περὶ ἀντικειμένων ὑψηλῶν καὶ ἐκ τῆς περιοχῆς τῶν γνώσεων καὶ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως κειμένων.

Ἡ διὰ τηλεδρανοῦς π. χ. ὑποβολῆς μεταφορὰ ἐνοιῶν καὶ γνώσεων ἀνατομικῶν, φυσιολογικῶν, φιλοσοφικῶν, μαθηματικῶν κλπ. εἰς γραφικὸν ἢ ὀμιλῶν διὰ μέσον ἀμόρφωτον ἢ μετρίως μεμορφωμένον, μάλιστα δὲ ὅταν ἀνήκῃ εἰς βανουσικὴν καὶ χειρωνακτικὴν τῆξιν, εἶναι καθ' ἡμᾶς ἀπολύτως ἀδύνατος.

Δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι εἰς τινὰς σπανιστάτας περιστάσεις πρὸς τῇ φυσιολογικῇ εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί καὶ ψυχολογικὴ ἐπίδρασις καὶ ὑποβολὴ κατ' ἰκολουθίαν καὶ μεταφορὰ ἐνοιῶν καὶ ψυχολογικῆς ὑποβολῆς τῆς βουλήσεως, ἥτοι παρόμοιαι εἰς τὸν γραφικὸν μεσάζοντα ἐκ μέρους τοῦ δι' αὐτοῦ ἐπικοινωνούντος νουεχοῦς ὄντος, ἀλλὰ τοῦτο ἀπαιτεῖ τὴν πλήρωσιν πολλῶν ποικίλων συνθηκῶν, τῶν ὁποῖων αἰ κυριώτεροι εἰσὶ πρῶτον νὰ γινώσκῃ καλῶς τὸ μεσάζον ὑποκείμενον τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποῖαν γράφει ἢ ὀμιλεῖ, δεύτερον νὰ κέκτηται βαθμὸν μορφώσεως ἐγγύς κειμένων τῆς τοῦ ἐπενεργούντος πνεύματος, καὶ τρίτον αἰ ὑποβαλλόμενα αὐτῷ πρὸς γραφὴν ἢ πρὸς ἀπαγγελίαν ἐνοιαὶ καὶ γνώσεις νὰ περιλαμβάνωνται ἐν τῇ περιοχῇ τῶν γνώσεων αὐτοῦ καὶ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως. Ἄλλὰ καὶ ἂν αἰ συνθηκαὶ αὗται πληρῶνται τελείως, πάλιν θὰ ἦτο ἀδύνατον καθ' ἡμᾶς νὰ γράφῃ καὶ νὰ ὀμιλῇ ὁ μεσάζων τὸσον ἀπταιστώς καὶ μετὰ τῆς ταχύτητος καὶ τῆς εὐχερείας, ἣν παρατηροῦμεν εἰς τοὺς πλείστους, ἂν πρὸς τῇ ψυχολογικῇ ὑποβολῇ δὲν προσεγίνετο καὶ ἡ φυσιολογικὴ ἐπενεργεῖα ἐπὶ τὰ μνημονευθέντα κινητὰ κέντρα τοῦ ἐγκεφαλικοῦ φλοιοῦ. Ἰσχυρίζομεθα λοιπόν, ὅτι ἡ μνημονευθεῖσα φυσιολογικὴ ἐπενεργεῖα εἶναι ὁ κύ-

ριος παράγων καὶ ἡ κυρία αἰτία τῆς ἐμμέσου αὐτομάτου γραφῆς καὶ λαλιᾶς καὶ ὅτι ἡ ψυχολογικὴ ἢ οὐδαμῶς γίνεταί, ὡς εἰς τὰς πλείστας τῶν περιστάσεων, ἢ, ὅσάκις γίνεταί, θὰ εἶναι δευτερεύων παράγων προστιθέμενος εἰς τὸν πρῶτον. Οἱ πλείστοι πνευματισταὶ συγγραφεῖς στερούμενοι βαθείας καὶ συστηματικῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως καὶ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐλαφρομαθῶν ἐκλαμβάνουσι πολλὰς περιστάσεις γραφῆς προσερχομένης ἐκ τοῦ ὑποσυνειδήτου τοῦ γράφοντος καὶ ἄλλας, τῶν ὁποῖων ἡ αἰτία εἶναι ὑπερμηθία (περὶ ὧν γενήσεται κατωτέρω λόγος), ὡς καθαρῶς πνευματικὰ φαινόμενα. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐμμέσου αὐτομάτου γραφῆς ἀπαιτεῖται μεγίστη καὶ ἐντεταμένη προσοχὴ ἐκ μέρους τοῦ παρατηροῦντος καὶ ἐξετάζοντος τὰ φαινόμενα ταῦτα. Ἡμεῖς κατέχομεν μεταξύ ἄλλων δύο σπουδαιότατα καὶ ὑψίστης σημασίας χειρογράφα, προσελθόντα ἐκ τῆς λίαν ἐπισταμένης καὶ μετὰ συντόνου προσοχῆς γενομένης ἰδιαίτερως ἡμῶν ἐργασίας καὶ ἐρεύνης ἐπὶ θαυμασίου μεσάζοντος ἀτόμου, περὶ τῆς καθαρῆς πνευματικῆς φύσεως τῶν ὁποῖων δὲν ἔχομεν οὔτε ἔγνος ἀμφιβολίας. Τὸ ἐν εἰς αὐτῶν εἶνε γεγραμμένον εἰς ὠραίαν καὶ καλλιπεπὴ γαλλικὴν γλῶσσαν, τὸ δὲ ἕτερον, ὑπερ εἶναι ἀκριβὲς καὶ ἐπιστημονικωτάτη Ἱταλικὴ ἔκθεσις, εἰς Ἱταλικὴν.

Ἄμεσος αὐτόματος γραφῆ.

Ἡ ὑπαρξὴς καὶ ἡ παρουσία ἀοράτων νουεχῶν ὄντοτήτων προῦπερξασῶν ἐν τῇ Γῆ ἐν ἀνθρωπίνῃ ὑποστάσει καθίσταται πλέον συμφρηνῆς διὰ τῆς ἁμέσου αὐτομάτου γραφῆς. Γραφίδες ἐκ σχιστολίθου, γραφίτου ἀνθρακῆς ἢ μελάνης κινουμέναι καὶ συρόμεναι αὐτομάτως ἐπὶ πλῆκῶν ἐκ σχιστολίθου ἢ χάρτου ζνευ οὐδεμιᾶς ἁμέσου ἢ ἐμμέσου ψεύσεως, αὐτῶν ὑπὸ τοῦ μεσάζοντος ἢ τινὸς τῶν κρισταμένων καὶ ἀφανῶς οὔσης τῆς ὄντοτης, ἥτις κρατεῖ ἢ καθ' οἰονδήποτε ἄλλον τρόπον κινεῖ αὐτάς, γράφουσιν εἰς γλώσσας ἀγνώστους πολλὰκις εἰς τε τὸν μεσάζοντα καὶ εἰς πάντας τοὺς συμπαρισταμένους καὶ περὶ ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα κινεῖται ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τῶν γνώσεων καὶ τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως. Τὸ καταπλήσσον τοῦτο φαινόμενον τῆς ἁμέσου αὐτομάτου γραφῆς εἶναι πολὺ σπανιότερον ἢ τὸ ἐμμέσου. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Πνευματισμοῦ ἀπκντῶσι τοιαῦτα φαινόμενα ἀνκμρισθητήτως πεπιστωμένα διὰ τῆς μαρτυρίας πολλῶν ὑπερέχων κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν καὶ κατὰ τὸν χαρακτήρα ἀνδρῶν. Γραφίδες ἐκ σχιστολίθου ἐγκλεισθεῖσαι ἐν τῷ γῶφ τῷ περιλαμβανόμενῳ μεταξύ τῶν ξυλίνων πλκισίων δύο πλκῶν ἐκ σχιστολίθου ἐπιτεθεισῶν ἐπ' ἀλλήλων καὶ ἐγκλεισθεῖσῶν ἐντὸς ὀθόνης σφραγισθεῖσης διὰ πολλῶν σφραγίδων, ἐγράψαν ἐπὶ τῶν πλκῶν

κατὰ διαφόρους συνεδρίας, παρόντος τοῦ περιωμένου μεσάζοντος Slade, τὰ ἑξῆς:

1) «Plusieurs esprits sont ici presents et vont vous parler:»

(Ἐπιγραφή τοῦ γράψαντος πνεύματος) W. CLARK

2) «Mein theuer Herr. Empfangen Sie Mein herzliche Grusse»

(Ἐπιγραφή τοῦ γράψαντος πνεύματος) JOHN STEPHENS

Μετάφρασις. Προσφιλέστατέ μοι Κύριε. Δέξασθε τοὺς ἐγκαρδίους χειρετισμούς μου.

3) «En effet votre idee est très bonne. Votre bien devoué serviteur»

L. de M.

4) «Dear Sir. we all join in the above»

W CLARK

Μετάφρασις. Συνενούμεθα πάντες εἰς τὰ προσηγηθέντα.

5) «Εἴπερ ἔσση γνώμη ῥώμην, Δημόσθενες εἶχες, οὐ ποτ' ἂν Ἑλλήνων Ἄρης Μακεδόνων ἤρχε».

O. W. (ἀρχικά γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς)

6) «This a hard task for a spirit to perform a the first visit».

W CLARK

Ἦτοι. Τοῦτο (ὑπερ μοι προτείνετε) εἶναι δύσκολος ἀπόπειρα δι' ἐν πνεύμα ἁμέσως κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπίσκεψιν.

7) «Spiritualism inculcates a morality the most pure and elevated, and a state of the affections towards Cod in the highest degree holy and spiritual».

W. CLARK

Μετάφρασις. Ὁ πνευματισμὸς διδάσκει τὴν καθαρῶτερον καὶ ὑψηλοτέρων ἠθικὴν καὶ τὴν ἱερωτάτην καὶ πνευματικωτάτην πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην.

8) «Il n'est pas permis de concevoir la moindre doute».

L. de MOND (Ἐπιγραφή)

9) «My friends, There is something about your enclosed slates that prevents us from using them, but what you have already (mein theuer Herr) received be the proof of our presence and power to write. I am».

WILLIAM CLARK

Μετάφρασις. Φίλοι μου, εἶναι τι ἐσφηνωμένον περὶ τῶν πλκῶν, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐμποδίζει νὰ κῆρωμεν χρῆσιν αὐτῶν. Ἄλλ' ἀρκεσθεῖτε εἰς ὅσα σὰς ἐγράψαμεν, τὰ ὁποῖα ἔστωσαν ὑμῖν ἢ ἀπόδειξις τῆς παρουσίας ἡμῶν καὶ τῆς ἰκανότητος, ἣν ἔχομεν νὰ γράψωμεν. Εἰμί

WILLIAM CLARK

Αὐτόματος λαλιὰ.

Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τοῦ παθολογικοῦ ἐκείνου φαινομένου, καθ' ὃ γλῶσσαι τελείως λησμονηθεῖσαι ἐπὶ μακρὸν χρόνον αἴφνης ἀναζωπυροῦνται ἐνεκ παθολογικῶν ἐπεξεργα-

σιών, τελουμένων εν τῷ ἐγκεφάλῳ καὶ ἐπανερχονται ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ πάσχοντος ἀτόμου, ὑπερὸ ὁμοίει αὐτὰς μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ εὐχερείας, ἐνόσω διακρίθῃ ἢ ὑπερδιδυγείσασιν ἐγκεφαλικὴ νόσος, ἀποσβεννύται δὲ πάλιν τελείως, ἀφοῦ ὁ ἐγκέφαλος ἐπανελήθῃ εἰς τὴν προτέραν ὑγίαν αὐτοῦ κατάστασιν. Τὸ τοιοῦτο φαινόμενον ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν φρενητιδῶν νόσων, αἵτινες ὑπερμηνῶσαι καλοῦνται.

Δὲν προκαίται περὶ τοιούτων ἐνεκα παθολογικῶν καταστάσεων τοῦ ἐγκεφάλου ὑπερδιδυγείσασιν τῆς μνήμης, περὶ ὑπερμηνῶν, περὶ ἀναζωπυρήσεως γλωσσῶν ἢ φράσεων λησμονηθεισῶν τὰς ὁποίας δηλ. εἶχε μάθῃ ἄλλοτε τὸ ὁμιλοῦν ὑποκείμενον, ἀλλὰ περὶ φαινομένων τῶν ὁμοίων ἢ αἰτίαι οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ ἀρτι ἐκτεθέντα καὶ ἢ ὁποία δὲν κίται ἐν τῷ ψυχικῷ ἐδάφει τοῦ ὁμιλοῦντος, ἀλλ' ἐν τῷ ψυχικῷ ἐδάφει ἀλλοτρίως, ἀοράτου νουνεχοῦς ὀντότητος, κατεχούσης καὶ χειριζομένης τὰ φωνητικὰ ὄργανα τοῦ ὁμιλοῦντος.

Ἄτομά τινά δηλαδὴ συνήθως ἐν καταστάσει ληθαργικῇ ἢ ἡμιληθαργικῇ διατελοῦντα, σπανιώτατα δ' ἐν ἐγρηγόρσει ὁμιλοῦσιν αὐτομάτως ἀνευ οὐδεμιᾶς συμμετοχῆς τῆς βουλήσεως αὐτῶν, πολλάκις εἰς γλώσσας ὅλως ἀγνώστους οὐ μόνον εἰς αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας τοὺς συμπαρισταμένους καὶ περὶ ἀντικείμενων μὴ περιλαμβανομένων ἐν τῇ περιοχῇ τῶν γνώσεων καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν. Τὸ φαινόμενον τοῦτο σπανιώτατον ὄν εἶναι ἀνάλογον καὶ ὅμοιον πρὸς τὸ τῆς ἐμμέσου αὐτομάτου γραφῆς, διαφέρει ἐκείνου κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἡ πνευματικὴ ὀντότης ἐπιδρᾷ ἐπὶ τὰ κινητικὰ κέντρα τοῦ ἐγκεφαλικοῦ φλοιοῦ τοῦ μεσάζοντος, ἐξ ὧν ἤρτηνται αἱ κινήσεις τῶν μυῶν τοῦ προσώπου, τῆς γλώσσης, τοῦ λάρυγγος καὶ τοῦ φάρυγγος, ἢτοι ἐπὶ τὸ κάτω τριτημόριον τῶν κεντρικῶν ἐλίκων καὶ δὴ ἐπὶ τὰ κατώτερα μέρη αὐτῶν τὰ γειτνιαζόντα τῇ Συλλογίῳ αὐλάκι, εἰς δὲ τὰ γραφικὰ μεσάζοντα ἐπὶ τὰ κινητὰ ἐγκεφαλικά κέντρα, ἐξ ὧν ἤρτηνται αἱ κινήσεις τῶν ἀνω ἄκρων καὶ περὶ ὧν ἐποιήσαμεθα ἐν τοῖς προηγουμένοις λόγον.

Τὰ λαλοῦντα μεσάζοντα εἰσὶ γνωστὰ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις τὸ καταπληκτικώτερον παράδειγμα λαλοῦντος μεσάζοντος παρουσιάζει ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἀνωτάτου δικαστοῦ Edmonde Laura, ἣτις ἐν Φυσιολογικῇ μὲν καταστάσει ὁμιλεῖ μόνον τὴν Ἀγγλικὴν καὶ ὀλίγων τὴν Γαλλικὴν, ὡς μεσάζοντα ὅμως ὁμιλεῖ εὐχερέστατα καὶ μετὰ μεγάλῃς ταχύτητος οὐ μόνον πολλὰς ζώσας ὅλως ἀγνώστους αὐτῇ γλώσσας ἀλλὰ καὶ νεκράς, τὴν Ἰταλικὴν, Ἰσπανικὴν Πορτογαλικὴν, Πολωνικὴν,

Οὐγγρικὴν, τὴν Λατινικὴν, τὴν ἀρχαίαν καὶ νέαν Ἑλληνικὴν καὶ πολλὰς Ἰνδικὰς διαλέκτους, παρισταμένων πολλάκις πολλῶν ἀξιοπιστοτάτων καὶ σοβαροτάτων μαρτύρων, τινὲς τῶν ὁποίων ἠνθούσιν τὰς γλώσσας ταύτας καὶ μεθ' ὧν αὐτὴ συνδιελέγετο. Διακρούσης τῆς ὁμιλίας τῆς, τὸ πνεῦμα τὸ κατέχον τὰ φωνητικὰ αὐτῆς ὄργανα ἐδήλου τὸ ὄνομα, τὴν κατὰ τὴν ἐν τῇ Γῆ ὑπαρξίν του ἐθνικότητα αὐτοῦ καὶ ἄλλα πολλά περιστατικὰ τοῦ γήνιου βίου αὐτοῦ. Μεθ' ἐνός ἐν Ἀμερικῇ ἐγκατεστημένου εὐγενούς Ἑλλήνου, ὅστις πολλάκις ἐφαίτα περὶ τῆς φίλης αὐτῷ οἰκογενείας τοῦ Edmonds, συνδιελέγετο πολὺς, ἐν ληθαργικῇ εὐρισκόμενῃ καταστάσει, ἐπὶ πολλὰς ὥρας εἰς τὴν Νέαν Ἑλληνικὴν γλώσσαν. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἑλλήνου τούτου τὸ διὰ τοῦ στόματος τῆς Laura ἑλληνιστὶ λαλοῦν πνεῦμα ἦτον ὁ τεθνεὺς φίλος του, εἰς ἀδελφὸς τοῦ Μάρκου Πότσαρη. Οὗτος ἠγγεῖλεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν Ἑλληνα τοῦτον διὰ τὰς μεσάζουσης Laura τὸν θάνατον ἐνός τῶν υἱῶν του ἐν Ἑλλάδι. Δέκα ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὁ Ἑλληνα ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἐξ Ἑλλάδος ἀναγγέλλουσαν αὐτῷ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. (Edmonds der Amerikanische Spiritualismus). Ἡ Ἑλένη Ledes ἐν Boston ὁμιλεῖ εὐχερέστατα ὡς μεσάζουσα τὴν Σινικὴν γλώσσαν, τὴν ὁποίαν τελείως ἠγνώσει καὶ ἡ Miss Fowler ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει τὴν Ἰνδικὴν καὶ πολλὰς γλώσσας τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Αὐστραλίας. Τὰ αὐτὰ ἀφηγεῖται καὶ ὁ καθηγητὴς Cerevello περὶ μιᾶς κόρης, ἣτις ὡς μεσάζουσα ὁμιλεῖ ὅτε μὲν τὴν Ἑλληνικὴν, ὅτε δὲ τὴν Λατινικὴν καὶ ἄλλοτε ἄλλας γλώσσας. (Du potet. Journal du Magnetisme XV 481—483).

Ἐμφανίσεις χειρῶν αὐτοφώτων ἢ ὄσασιν διὰ κοινῶς φωτός.

Ἐμφανίσεις ἀνθρωπίνων ὄσασιν.

Αἱ αὐταὶ νουνεχεῖς ὀντότητες (πνεύματα), αἱ ὁποῖαι ἐκδηλοῦσι τὴν παρουσίαν καὶ ὑπαρξίν αὐτῶν διὰ μετακινήσεως ὑλικῶν ἀντικειμένων, κρότων, ἐκτελέσεως μουσικῶν συνθέσεων διὰ διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων αὐτομάτως κατὰ φαινόμενον ἠχοῦντων καὶ ἐπικοινωνοῦσι μεθ' ἡμῶν ὅτε μὲν δι' ἡμέσου γραφῆς, ἄλλοτε δὲ, ὑπερ καὶ συνθέστερον, διὰ διαμέσων ἀτόμων (Medium) γραφόντων ἢ ὁμιλούντων τῇ ἐπινεργείᾳ αὐτῶν, κατορθώνουσιν ἐνίοτε ὑπὸ συνθήκας καὶ αἰτίαις ἀγνώστους ἡμῖν νὰ λαμβάνωσιν ὑλικωτέρων σύστασιν καὶ νὰ ἐμφανίζωνται ἐνώπιον ἡμῶν, ὡς φάσματα ἀνθρωπίνων ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς τελείως ἐνσώματοι καὶ ἐν ὄργανοι ἀνθρώπινοι ὑπάρξουσιν. Ἡ φύσις οὐδαμῶς καὶ οὐδέποτε κάμνει ἄλλα, οὐδέποτε ἀφήνει χάσματα ἐν τῇ ἐξελίξει φαινομένου τινός, ἀλλὰ προεκκίνει βαθμηδόν. Πᾶν φαινόμε-

ρον καὶ γινόμενον ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι συνεχῆς συνάφης τῶν μεταβλητῶν αἰτίων, ἕνα ἐκφρασθῶμεν μαθηματικῶς. Καὶ ἐν τῇ ὑλοποιήσει καὶ ἐμφανίσει τῶν ἐν τῇ Γῆ ἐν ἀνθρωπίνῃ ὑποστάσει προὑπαρξῶν ἀοράτων πνευματικῶν τούτων ὀντοτήτων (πνευμάτων), δύναται τις νὰ παρακολουθήσῃ πάσας τὰς φάσεις καὶ πάντας τοὺς βαθμοὺς τῆς ὑλοποιήσεως, ἀπὸ τῆς λίαν λεπτεπιλέπτου, αἰθερίου καὶ ἀοράτου μέχρι τῆς ἀδραξ καὶ διὰ πασῶν τῶν αἰσθήσεων ἀντιληπτῆς ἐνοργάνου ἐνσωματώσεως.

Περιεργότατον εἶναι, ὅτι ἡ ὑλοποίησις τῶν πνευμάτων πρὶν λάβῃ ἐνάιδεον καὶ ἐμμορφον σύστασιν, ἐμφανίζεται κατὰ πρῶτον ὡς ἀνάιδεος, ἀσφῆς καὶ ἀμορφος ἀραιὰ ὕλη, ὡς ἀραιότητα, μόλις ἀρατῆ, φωτεινὴ νεφέλη, ἣτις βαθμηδὸν συμπυκνωμένη, αἰωρεῖται καὶ φέρεται τῆδε κἀκεῖσε ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν συνεδριάσεων. Ἐπι δὲ περιεργότερον εἶναι, ὅτι ἡ διαμόρφωσις τῆς νεφέλης ταύτης εἰς ἐμμορφον ἀνθρώπινον σῶμα ἀρχεται ἀπὸ τῶν χειρῶν, αἵτινες πρῶται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐμφανίζονται καὶ διαπλάσσονται, τοῦ λοιποῦ σώματος ὄντος ἐτι ἀδιαμορφώτου καὶ ἀοράτου ἢ ἐν λίαν λεπτοτάτῃ, αἰθερίᾳ καὶ μόλις ἀρατῇ συστάσει. Μετὰ ταῦτα διαπλάσσεται βαθμηδὸν ἐκ τῆς νεφέλης καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα ἐμφανίζομενον κατὰ πρῶτον ὡς διαφανὲς ἢ ἡμιδιαφανὲς σκιά, εἶτα ὡς ἀραιὰ, βαθμηδὸν πυκνότερα καθισταμένη νεφελοειδὴς μορφή καὶ τελευτήσασιν, ἂν αἱ περιστάσεις ὡς κατ'ἀλληλο, ὡς ἐνσπαιρῶς σύστασις. Ἡ ὑλοποίησις αὐτῆ σπανίως εἶναι ὁμοιόμορφος καὶ ἰσοπυκνος καθ' ὅλον τὸ σῶμα, συνθέσται ὅμως ἀνομοιόμορφος καὶ ἀνισόπυκνος. Ἐνῶ π. γ. μέρη τινὰ αὐτοῦ εἶναι ἤδη ἐνσπαιρῶς, ἄλλα διατελοῦσιν ἐτι νεφελώδη, ἄλλα ἡμινεφελώδη, ἄλλα σκαιοειδῆ καὶ ἄλλα ἐντελῶς ἀοράτα. Ἡ δὲ διάλυσις καὶ ἐξάρκνισις τῶν ὑλοποιήσεων τούτων γίνεται κατὰ τῆσιν ἀντίστροφον τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν, ἢτοι τὰ πρῶτον ὑλοποιήσασιν μέρη τοῦ σώματος διακλύονται καὶ ἐξαρκνίζονται τελευταῖα καὶ ἀντιστρόφως τὰ τελευταῖα διαμορφώσασιν διακλύονται πρῶτα.

Ὁ Crookes λέγει, ὅτι πλείστακις ὑπὸ τὴν ἐξέτασιν αὐστηροτάτου ἐλέγχου καὶ ἐπιτηρησεως, εἶδε χεῖρας αἰωρούμενας ἐν τῷ διαστήματι καὶ εἰς οὐδένα τῶν παρισταμένων ἀντικρίσας, αἵτινες ἐθεσπν ἐν τῇ χεῖρὶ αὐτοῦ στερεῶν, κρυσταλλικῶν καὶ φωσφορίζον σῶμα. «Ἐν πλήρει φωτὶ εἶδον φωτεινὴν νεφέλην νὰ πλανᾷται ἐπὶ ἠλιοτροπίου κειμένου ἐπὶ τινος τραπέζης καὶ πλησίον ἡμῶν, νὰ κύβη ἐξ αὐτοῦ ἕνα κλάδον καὶ νὰ προσφέρῃ αὐτὸν εἰς μίαν κυρίαν. Ἄλλοτε εἶδον νεφέλην συμπυκνωμένην πρὸ τῶν ὀρθοκλινῶν ἡμῶν, μετασχηματιζομένην εἰς χεῖρα καὶ μετακρούσαν μικρὰ ἀντικείμενα. Πολλάκις αἰσθάνεσθαι τις ἐν ταῖς

συνεδριάσις ἐπιψύσεις χειρῶν. Ἐν πλήρει φωτὶ εἶδον μικρὰν καὶ ὠραίακ μαρρῆς χεῖρα, ἣτις ἀνυψώθεισα ἕκ τινος τραπέζης τοῦ ἐστιατορίου, μοὶ προσέφερεν ἄνθος, ἢ αὐτὴ χεῖρ ἐξηφανίσθη καὶ ἐνεφανίσθη κατ' ἐπανάληψιν τρεῖς τέσον πραγματικῆ, ὅσον καὶ ἡ ἐμὴ, ταῦτα δὲ συνέβαινον, ἐνῶ αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες τοῦ μεσάζοντος ἐκρατοῦντο ἀκίνητοι ὑπ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου».

«Ἄλλοτε δύο μικρὰ χεῖρες ὅμοιαι πρὸς τὰς χεῖρας μικροῦ παιδὸς ἐνεφανίσθησαν παίζουσαι μετὰ κυρίας καθημένης πλησίον μου. Μετὰ ταῦτα αἱ αὐταὶ χεῖρες προσῆλθον πρὸς ἐμέ, ἐτυψαν τὸν βραχίονά μου καὶ εἴλυσαν ἐπανεπιλημμένως τὰ ἐνδύματά μου. Ἄλλοτε εἶδον ἕνα ἀντίχειρα ἐν συνδυασμῷ μετ' ἄλλου δακτύλου ἀποσπῶντας τὰ πέταλα ἄνθους, ὑπερ ἦτον ἐν τῇ κομβιοδόχῃ τοῦ κ. Home καὶ ἀποθέσαντα αὐτὰ πρὸ πολλῶν προσώπων καθημένων πλησίον αὐτοῦ».

«Πλείστακις εἶδον μετ' ἄλλων συμπρικταμένων χεῖρα πλήττουσαν τὰ πλῆκτρα ἐμπνευστοῦ μουσικοῦ ὄργανου (Accordeon), ἐνῶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον αἱ χεῖρες τοῦ μεσάζοντος ἐκρατοῦντο ἀκίνητοι ὑπὸ τῶν παρ' αὐτῷ καθημένων προσώπων. Τὰς χεῖρας ταύτας καθ' ἣν στιγμὴν εἴδον ἡμᾶς ἡσθανόμεθα ἐνίοτε ψυχράς ὡς πάγον, ἄλλοτε ὅμως θερμάς καὶ σφιγγούσας τὰς ἡμετέρας χεῖρας περιπαθῶς, ὡσεὶ ἦσαν χεῖρες παλαιῶν προσηλοῦς φίλου. Μίαν τῶν χειρῶν τούτων ἐκράτησα ἐν τῆς τῶν ἐμῶν, μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀφήσω αὐτὴν νὰ ἐκφύγῃ. Οὐδεμίαν ἐναντίωσιν ἀντέταξεν αὐτὴ εἰς τοῦτο, ἀλλὰ διαλυθεῖσα βαθμηδὸν εἰς ἀτμοὺς ἐξηφανίσθη».

«Περὶ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου ἐν συνεδίᾳ γενομένη ἐν τῇ οἰκίᾳ μου μετὰ πολλῶν ἄλλων, μεσάζοντος τοῦ κ. Home, παρετηρήσαμεν ὅτι ἐσειόντο τὰ παραπετάσματα μιᾶς θερμῆς ἀφισταμένης ὀκτώ περίπου πόδας ἀπὸ τοῦ κ. Home. Μία στιγμὴ τὴν σφῖν, σκοτεινὴ, ἡμιδιαφανὴς ἀνθρωπίνῃ μορφῇ ὄρθη ὑπὸ πάντων τῶν παρισταμένων ἰσχυρῶν ὀρθῶν παρὰ τὴν θερμῆ καὶ σείουσα διὰ τῆς χεῖρός αὐτῆς τὰ παραπετάσματα. Ἐνῶ ἡμεῖς ἐξηκολουθοῦμεν παρατηροῦντες αὐτὴν, αὐτὴ ἐξηφανίσθη καὶ τὰ παραπετάσματα ἐπαύσαντο κινουμένα. Ἄλλην τινὰ ἡμέραν, μεσάζοντος τοῦ αὐτοῦ Home, ἐν ἀνθρώπινον σκαιοειδὲς φάσμα ἀναχωρήσασιν ἕκ τινος γωνίας τοῦ δωματίου προεχώρησε καὶ ἔλαβεν ἐν πνευστικῶν μουσικῶν ὄργανον (accordeon), τὸ ὅσον ἐπαίξε βαδίζον ἐν τῷ δωματίῳ. Τὸ φάσμα τοῦτο ὄρθη ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ὑπὸ πάντων τῶν παρισταμένων, ἐνῶ ὄρθη συγγρόνως καὶ ὁ κ. Home. Τὸ φάσμα τοῦτο ἐπλησίωσε πρὸς κυρίαν τινὰ, ἣτις ἐκθήθη εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἀπὸ τῶν λοιπῶν παρισταμένων καὶ ἣτις κατα-

ληφθεῖσα ὑπὸ τρόμου ἐξέβλε κραυγὰς, μεθ' ὃ τὸ φάσμα ἐξηφανίσθη».

Τέλειαι, ὀλοσχερεῖς καὶ ὀλόσωμοι ὑλοποιήσεις εἰσὶ σπανιώταται. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ πνευματισμοῦ ἀπαντῶσι τοιαῦται ἀκριβέστατα βεβαιωμένοι καὶ πεπιστωμένοι. Ἐν τοῖς νεωτάτοις χρόνοις σπουδαιότατη εἶναι μεταξὺ ἄλλων τοιούτων καὶ ἡ διὰ τῆς μεσαζούσης Florence Cook, δεκαπενταετοῦς καὶ ἀγνωστάτων ἡθῶν νεάνιδος, γενομένη ὑλοποίησης τοῦ πνεύματος τῆς Ἄννης Morgan (Katie King) ἐν συνεδρίαις ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Crookes. Τὸ τελείως ἐνσπρωκθὲν πνεῦμα τῆς Ἄννης Morgan ἐνεφανίσθη ἐπανειλημμένως ἐν ταῖς συνεδρίαις ταύταις, μεσαζούσης πάντοτε τῆς νεάνιδος Florence Cook, παρκαμῖναν κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐμφάνισιν ἐπὶ δύο ὄρας συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ Crookes καὶ πάντων τῶν παρισταμένων. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐμφάνισιν τοῦ πνεύματος τῆς Morgan ὁ Crookes ἐμέτρησε τὸν ἀριθμὸν τῶν σφυγμῶν τῆς, τοὺς ὁποίους εὗρεν 75 κατὰ λεπτόν, ἐπιθέσας δὲ τὸ οὖς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς καρδιακῆς αὐτῆς χώρας ἤκουσε τὴν καρδίαν αὐτῆς παλλομένην πολὺ κανονικώτερον τῆς μεσαζούσης. Ἀκροσάχμενος τῶν πνευμόνων αὐτῆς εὗρε τὴν ἀναπνοὴν κανονικωτάτην. Πέντε φωτογραφικαὶ μηχαναὶ ἐφωτογράφησαν αὐτὴν ἐπανειλημμένως δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός. Μία τῶν φωτογραφικῶν τούτων παριστᾷ αὐτὴν μόνην, ἄλλη μετὰ τοῦ Dr. Crully, ἄλλη μετὰ τοῦ Crookes, ἄλλη μετὰ τῆς μεσαζούσης καὶ ἄλλαι ἄλλως.

Ἄλλ' ἡ φωτογραφία, λέγει ὁ Crookes, εἶναι τόσον ἀνίκανος νὰ ἀπεικάζῃ ἀκριβῶς τὸ θεσπέσιον κάλλος τοῦ προσώπου αὐτῆς, ὅσον καὶ οἱ λόγοι εἰσὶν ἀνεπαρκεῖς ὅπως παραστήσωσι τὰ θέλητρα τῶν τρόπων καὶ τοῦ ἤθους τῆς πλησιθελήτρου ταύτης νέας. Ἡ φωτογραφία δύναται νὰ διαγράψῃ τὴν μορφήν αὐτῆς, ἀλλὰ πῶς θὰ ἠδύνατο αὐτὴ νὰ ἀναπαράσθῃ τὴν λάμπουσαν κιθριότητά τῆς χορείας αὐτῆς, ἢ τὴν ἀδικλείπτως μεταβαλλομένην, ρέουσαν καὶ πλησιθέλητρον ἔκφρασιν τῶν χαρακτηρῶν τῆς; Ἐκφράσιν ὅτε μὲν συννερούμενην ὑπὸ τῆς θλίψεως, ὁσάκις ἀρηγεῖτο πικρὸν τι συμβᾶν τοῦ παρελθόντος ἐν τῇ Γ' βίου αὐτῆς, ὅτε δὲ θελξίπικρον καὶ ἄλλοτε θελακτικῶς ὑπομειδιῶσαν μεθ' ὄλης τῆς αἰθερίας ἀγνωστότης κήρης, ὁσάκις συνῆγε περὶ ἑαυτὴν τὰ τέκνα μου καὶ ἔτερπεν αὐτὰ ἀρηγουμένη διὰ φορὰ ἐπεισόδια τοῦ ἐν ταῖς Ἰνδίας βίου αὐτῆς.

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν γενομένην τῇ 21 Μαρτίᾳ 1814, τὸ πνεῦμα τῆς Ἄννης Morgan τελείως ἐνσπρωκθὲν, ἐνεφανίσθη ὄρα 7,30'. Ἐφερε λευκὴν χυμίσιν, κόμην λαμπρῶς καστανῆς χορείας, τῆς ὁποίας αἱ ὀστλιγγες ἐπιπτον ἐπιχαίτως ἐκατέρωθεν τῆς

κεφαλῆς καὶ κατὰ μῆκος τῆς ράχως, καθυκνούμενοι μέχρι τῆς ὀσφύος. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε καλύπτραν, τὴν ὁποίαν δις μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνεδρίας κατεβίβασεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς. Ὁ ἐκ τῶν παρισταμένων Tapp καὶ ὁ Crookes προσήνεγκον αὐτῇ ἀνθοδέσμη, τὴν ὁποίαν αὐτὴ λύσασα διήρπεν εἰς πολλὰς μικροτέρας δεσμίδας, τὰς ὁποίας διένειμεν εἰς ἕκαστον τῶν παρισταμένων. Ἐγράψεν ἀποχαιρετιστηρίους ἐπιστολάς, ὑπογράψασα αὐτὰς διὰ τοῦ ὀνόματος «Anna Owen Morgan» καὶ λέγουσα, ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ ἀληθὲς αὐτῆς ὄνομα κατὰ τὴν Γηίνην ὑπαρξιν αὐτῆς. Ἐγράψεν ἐπίσης μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μεσαζούσαν αὐτῆς Φλωρεντίαν Cook, ἣτις, διαρκούσης τῆς ἐμφάνιστος τῆς Ἄννης Morgan, κατέκλιτο ληθαργοῦσα ἐπὶ ἀνακλίντρον. Λαβούσα εἶτα ψαλλίδαν ἀπέκοψεν ἐκ τῆς δαφίλους αὐτῆς κόμης τρίχας, τὰς ὁποίας διένειμε κατὰ δεσμίδας εἰς ἕκαστον τῶν παρισταμένων, μεθ' ὃ λαβούσα τὸν Crookes ἀπὸ τοῦ βραχίονος περιήλασε τὸν θάλαμον θλίβουσα τὴν χεῖρα ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ παρισταμένων. Καθήσασα πάλιν ἀπέκοψε πολλὰ τεμάχια ἐκ τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς, τὰ ὁποία διένειμεν εἰς τοὺς παρισταμένους, ὡς ἐνθύμιον. Τέλος ρίψασα κατηρῆ καὶ θελξίπικρα βλέμματα πρὸς τοὺς παρισταμένους, διηυθύνθη πρὸς τὸν θάλαμον, ἐν τῷ ὁποίῳ εὕρισκετο ἐπὶ ἀνακλίντρον κατακειμένη καὶ ληθαργοῦσα ἡ μεσαζούσα Φλωρεντία Cook, καταβιβάσασα δὲ τὰ παραπετάσματα, δι' ὧν ἐχωρίζετο ὁ θάλαμος οὗτος ἀπὸ τοῦ θαλάμου τῶν συνεδριάσεων, ἐγένετο ἀφανής. Οἱ ἐν τῷ θαλάμῳ παριστάμενοι ἤκουσαν αὐτὴν ἀρυπνίζουσαν τὴν μεσαζούσαν Φλωρεντίαν Cook, ἣτις διακρούουσα ἰκέτευεν αὐτὴν νὰ παρκαμῖνῃ ἀκόμη πλησίον τῆς. Ἄλλ' ἡ Morgan ἔλεγε πρὸς αὐτήν. «Ἀγαπητή μου δὲν δύναμαι πλέον, ἡ ἀποστολή μου ἐξεπληρώθη, ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῇ!» Μετ' ἀνεκρόχου καὶ ἱερᾶς συγκινήσεως ἤκουεν ὁ Crookes καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ παρκαμῖνῳ θαλάμῳ τῶν συνεδριάσεων περρυσκόμενοι, τοὺς ἀποχαιρετιστηρίους ἀσπασμούς, τοὺς ὁποίους ἔδιδεν ἡ Ἄννα Morgan πρὸς τὴν Φλωρεντίαν Cook. Ἡ Morgan ἐξηφανίσθη μεταστᾶσα πρὸς τὴν πνευματικὴν κατάστασιν, μεθ' ὃ ἡ μεσαζούσα Φλωρεντία Cook ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῶν παρισταμένων ἐξηγητῆς καὶ βαθέως καταπεληγμένη.

Τοιαῦτα εἶναι ἐν συντόμῳ τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ. Περὶ τῆς τελείως πραγματικότητος αὐτῶν δὲν ἐπείσθημεν ἐκ τῶν πνευματικῶν συγγραμμάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς μαρτυρίας σοφωτάτων ἀνδρῶν καὶ ὑψίστων ἐπιστημονικῶν κορυφῶν, λυσιπιδῶν πολεμίων ἄλλοτε τοῦ πνευματισμοῦ, καὶ ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν ἰδίων ἡμῶν ὀφθαλμῶν καὶ πηρῶν

τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, τὰς ὁποίας ἔχομεν ἀρτίως καὶ φυσιολογικώτατα λειτουργούσας, καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐπανειλημμένως καὶ ἐν ἐντεταμένῃ προσοχῇ παρετηρήσαμεν τὰ φαινόμενα ταῦτα, καίτοι ἡ ἐνδιάθετος καὶ ἔμμενος ἡμῶν τάσις ἦτο νὰ ἀπορρίψωμεν αὐτὰ ὡς φαντασιώδη, ἀνύπαρκα καὶ προϊόντα παθολογικῶν μόνον ἐγκεφάλων.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα εἰσὶ γνωστὰ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ εἰς πάντας τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου καὶ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἀποεἰλεῖ νέαν ἀνακάλυψιν. Τοὺς Crookes, Wallace, κλπ. ἐπεκαλέσθημεν ἀπλῶς ὡς μάρτυρας μόνον πιστώσαντας καὶ βεβαιώσαντας διὰ τῆς μαρτυρίας αὐτῶν ὅσα εἶδον. Εἰς τοὺς ἀρχαιότερους μάλιστα λαοὺς ἐνεφανίζοντο τὰ φαινόμενα ταῦτα συχνότερα, τελειότερα καὶ εὐκρινέστερα ἢ σήμερον.

Πάντα τὰ ἐκτεθέντα φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ καθιστῶσι συμφανές, ὅτι ἡ ἀτομικὴ ἡμῶν ὑπόστασις καὶ σύστασις δὲν διαλύεται, δὲν φθίρειται μετὰ τοῦ σώματος, ἀλλὰ διαμένει μετὰ τὴν φθορὰν αὐτοῦ ζῶσα καὶ πλήρῃ συνειδήσει τῆς ταυτότητος ἑαυτῆς ἔχουσα. Ὅτι ἡ ἐν ἡμῖν ἀρχὴ τῆς ψυχικῆς ζωῆς, τῶν φαινομένων τῆς συνειδήσεως, ἡ ψυχὴ ἐν μιᾷ λέξει, δὲν εἶναι προσόν, δὲν εἶναι παραγόμενον τῶν λειτουργικῶν τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλ' εἶναι οὐσία αὐθυπόστατος καὶ αὐθύπαρκτος, μὴ ἔχουσα τὸ εἶναι αὐτῆς ἐν τῷ νευρικῷ συστήματι καὶ δὴ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Ὅτι ἡ ἀτομικὴ ἡμῶν σύστασις καὶ ὑπόστασις (ἡ προσωπικότης, ἄλλως καλουμένη, personalité) δὲν εἶναι τὸ παραγόμενον τῆς συνθέσεως καὶ ἀρμονίας τῶν φαινομένων καὶ καταστάσεων τῆς συνειδήσεως, ἀλλ' εἶναι ἐνεία τις ὁλότης καὶ ὀντότης, εἶναι οὐσία μόνιμος καὶ αὐθυπόστατος διαμένουσα ἢ αὐτὴ ἐν τῇ διηνεκεῖ ῥοῇ καὶ μεταβολῇ τῶν καταστάσεων τῆς, τὰ δὲ διάφορα φαινόμενα τῆς συνειδήσεως, τὰ αἰσθηματικά, συναισθηματικά, βούλησις, διανοήσις κλπ. εἶναι προσόντα καὶ καταστάσεις αὐτῆς.

Τὰ φαινόμενα τῆς συνειδήσεως συνεχόνται μὲν καὶ συνκρῶνται οὕτω στενῶς μετὰ τῶν ἐγκεφαλικῶν λειτουργικῶν, ὥστε οὐ μόνον ἡ ἐξέλιξις καὶ ἀνάπτυξις ἐκείνων βαίνει παραλλήλως πρὸς τὴν ἐξέλιξιν καὶ ἀνάπτυξιν τούτων, ἀλλὰ καὶ πᾶσα τροποποίησις καὶ μεταβολὴ τῶν φυσικοχημικῶν καταστάσεων τοῦ ἐγκεφάλου συνεπάγεται ἀντίστοιχον τροποποίησιν καὶ μεταβολὴν τῶν ψυχικῶν καταστάσεων, καὶ πᾶσα βλάβη λυμάνουσα καὶ διαταράσσουσα τὸν ἐγκεφάλον λυμάνει καὶ διαταράσσει καὶ τὰς ψυχικὰς λειτουργίας. Τὰ φαινόμενα ἔμως τοῦ πνευματισμοῦ καθιστῶσι καταφανές, ὅτι ἡ τοιαύτη κοινωνία καὶ ἀμοιβαία ἐπίδρασις τῶν ἐγκεφαλικῶν καὶ τῶν ψυχικῶν καταστάσεων καὶ μεταβολῶν, οὕτως, ὥστε δια-

τιθεμένων πῶς τῶν μὲν, συνδιακίθονται καθ' ὄρισμένον τρόπον καὶ αἱ ἕτεραι, ἀποδεικνύει μόνον τὴν συνάρειαν καὶ συνάρτησιν τῆς ἐγκεφαλικῆς ζωῆς μετὰ τῆς ψυχικῆς οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν ταυτότητα αὐτῶν.

Τὰ φαινόμενα λοιπὸν τοῦ πνευματισμοῦ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ ἀτομικὴ ἡμῶν συνειδήσις δὲν διαλύεται, φθειρομένου τοῦ σώματος, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ αὐτὴ διαμένουσα καὶ μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου.

Ὁ θάνατος τοῦ σώματος εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς. (Ἐκ τῆς Ψυχολ. Ἐπιθεωρήσεως).

Σημ. «Φύσεως». Διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀνωτέρω σοφῆς μελέτης τοῦ Κυρίου Δ. Παπαθεοφιλοπούλου, ἐλπίζομεν ὅτι ἀρκούντως κατεδείχθη ἡ ὑπαρξίς τοῦ Πνευματισμοῦ. Προσεχῶς δὲ θέλομεν δημοσιεύσει καὶ ἀποδείξεις, ὅτι οἱ Ἰνδοί, Βραχμᾶνες καὶ Αἰγύπτιοι ἐγνώριζον καὶ μετεχειρίζοντο τὸν Πνευματισμόν, τὰ δὲ Μαντεῖα καὶ Πυθίαι τῶν προγόνων μας, τὰ Ἐλάσσονα καὶ Μείζονα Ἐλευσίνια Μυστήρια, ὁ νόκος τοῦ Ἀσκληπιοῦ κτλ., οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ πνευματιστικὰ φαινόμενα καὶ κέντρα πνευμ. ἀνακοινώσεων.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑ

Οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ νέοι ἀθληταί.

Ἐν τῇ ἀγγλικῇ «Daily-Mail» ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως ὠραῖόν τι ἄρθρον γυμναστικοῦ τινος κριτικοῦ, ἐν ᾧ γίνεται σύγκρισις τῶν ρεκόρ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀπὸ τῶν συγχρόνων ἀθλητῶν, καὶ ὅπερ, πλῆρες περιεργοτάτων σημειῶν καὶ ἐπίκαιρον, ἔχει οὕτως.

«Διερχόμεθα ἐποχὴν, καθ' ἣν διαρκῶς τὰ ρεκόρ καταρρίπτονται. Ἐὰν δὲ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς δώσωμεν πίστιν, θέλομεν παραδεχθῆναι ὅτι ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος τὰ προσόντα τῶν ἀθλητῶν μας βελτιοῦνται. Ἀλλὰ καὶ ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ τις συγχρόνως, ὅτι μέρος τῆς προόδου ταύτης ὀφείλεται εἰς τὰς εὐνοϊκώτερας συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ενεργοῦνται σήμερον οἱ ἀγῶνες.

Τὸ μόνον ὑπάρχον παράδειγμα ὁμοίων ἀθλητικῶν ἀγωνισμάτων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου, ὁποῖα ἡμεῖς σήμερον ἔχομεν, εἶναι οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι περιέβαλον μὲ τὴν αἰγλήν τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

Παραβολῆ τις τῶν ἀθλῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων πρὸς τοὺς ἀθλητὰς μας τῆς σήμερον θὰ ἦτο λίαν ἐνδιαφέρουσα ὑπὸ πολλὰς ἐπιόψεις, ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ μέσα τοιαύτης ἀκριβοῦς ἐρευνῆς δὲν ὑπάρχουσιν. Οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον χρονόμετρα, οὔτε πυροδόλα διὰ τὴν ἐκκίνησιν καὶ αἱ περὶ μετρήσεως τοῦ χρόνου ἰδέαι τῶν ἐστεροῦντο τῆς ἀκριθείας, ἥτις ἀπαιτεῖται σήμερον.

Φαντάσθητε Ἑλληνοδικὰς σήμερον μετροῦντας τὴν ἀπόστασιν μὲ τὸ διάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νεανίας νὰ ρίψῃ τὸν δίσκον! Τί ἴθελεν εἰπεῖ τις!

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν μέσα τινὰ συγκριτικῆς ἐκτιμῆσεως Γνωρίζομεν τὸ σύστημα τῆς ἐξασκήσεως τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἔχομεν πολλὰς περιγραφὰς τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀγῶνων τοῦ εἶδους τῶν δρομέων, τῶν παλαιστῶν, τῶν πυγμαίων καὶ ἄλλων ἀθλητῶν. Διάφορα ἀγάλματα, ὡς ἐπίσης ἀνάγλυφα καὶ εἰκόνες ἐπὶ ἀγγείων, τὰ ὅποια περιεδώθησαν ἐν λαμπρῇ καταστάσει, χρησιμεύσουν εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦτου τοῦ ζητήματος.

Ἐχομεν ρεκόρ ἀγῶνων, δρόμου καὶ ἀποστάσεων μεγάλων, αἰτίνας διήγειραν τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀρχαίων. Εἰς τοὺς ἀγῶνας δὲ τούτους δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν κοὶ τὰς τότε στρατιωτικὰς πορείας.

Ἡ γενικὴ ἀρα ἐντύπωσις, ἣτις προκύπτει εἰς τὸ ζήτημα μετὰ ἐπισταμένην μελέτην τῶν ἀριθμῶν, εἶναι, ὅτι οἱ ἀριστοὶ ἀθληταὶ τῆς σήμερον εἶναι ὑπέρτεροι τῶν ἀρχαίων εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀγωνισμάτων. Ἀπῆθῆτώ ἐπὶ παραδείγματι, ὑπ' ὅσιν ὁ ἀγὼν τῆς διάπλου τῆς Μάγχις, τὸν ὅποιον τόσοι κολυμβηταὶ τὴν σήμερον ἀποπειρῶνται καὶ ἐπιχειροῦν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι δύο μόνον ἄνθρωποι τὸν ἐπέτυχον μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ καὶ τὰ ρεκόρ τῶν δευτέρως τάξεως κολυμβητῶν δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητα.

Ἡ παλαιὰ ἱστορία τῆς Ἡρώς καὶ τοῦ Λεάνδρου βασίζεται πιθανῶς ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι εἰς κολυμβητικῆς διήλθε τὸν Ἑλλάσποντον καὶ ἠ ἀποθανάτισε τοῦ κατορθώματος, τὴν ὁποίαν εὐρίσκομεν εἰς τὸ περίφημον ποίημα, δεικνύει πόσον ἔκτακτον πρῶτον εἶδη εἰς τοὺς ἀρχαίους τὸ κατορθῶμα τοῦτο.

Ὁ Ἑλλάσποντος ὅμως ἔχει μόνον δύο μίλια πλάτος, ὁ δὲ λόρδος Βύρων καὶ ὁ κ. Ἐκενχεδὸς ἐπέτελεσαν ἐπιτυχῶς τὸ κατορθῶμα τοῦ Λεάνδρου. Λαμβανομένης δὲ ὑπ' ὅσιν τῆς παλλιστροφίας, ὁ Βύρων ἐκολύμβησε τέσσαρα μίλια περίπου διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τῆς μῆς εἰς τὴν ἄλλην ὁχθῆν.

Τί θὰ ἔλεγον λοιπὸν οἱ ἀρχαῖοι διὰ τὸν πλοῖαρχον Βέμπ ἢ διὰ τὴν θαυμασίαν μῆς Κέλλεργμαν; Ἀληθῶς δὲν θὰ ἦσαν καλοὶ κολυμβηταὶ οἱ ἀρχαῖοι ἢ θὰ ἦσαν ἀσυνειθιστοὶ εἰς μερικὰ ἀγωνίσματα τῶν ἰδικῶν μας.

Καὶ εὐρίσκομεν τὴν αὐτὴν ἑλλειψὴν τὸλμης ἐφ' ὅλων τῶν ἀγωνισμάτων των. Τὰ ὄρη εἶναι προαιώνια, ὅπως ἡ θάλασσα, ἀλλὰ μόλις κατὰ τοὺς τελευταίους σχετικῶς χρόνους, ἐγένοντο ἀναβάσεις εἰς τὰ ὑψηλότερα ἐξ αὐτῶν. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον πολλὰς τρομακτικὰς δεισιδαιμονίας περὶ ὄρεων καὶ δὲν ὑπάρχει παράδειγμα ἐν τῇ ἀρχαιότητι περιηγητοῦ τινος ἀνεληθόντος εἰς τὸ Λευκὸν ὄρος.

Ὁ Ἄννιδας εἶναι ἀληθές, διήλθε τὰς Ἄλπεις μετὰ τὸν στρατὸν του καὶ τὸ κατορθῶμα αὐτὸ ἀναφέρεται ὡς μία τῶν μεγίστων στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἡ αὐτὴ ἑλλειψὶς παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰς ἀθλητικὰς τῶν παιδιᾶς Οὕτως οἱ Ἕλληνες ἦσαν φίλοι τῆς σφαιροβολίας, τῆς ὁποίας εἶχον διάφορα εἶδη (οὐρανια, ἀπόρραξιν, φαίνινδα, ὀρπαστὸν κτλ.), ἀλλ' αὐτὰ εἶναι ἀσύμμετρα ἀπέναντι τῶν λαμπρῶν ἰδικῶν μας, ὧν τὸ κρικότ καὶ τὸ φούτ μπῶλ ἀποτελοῦν τὴν κορωνίδα.

Ἀπέναντι ἐπίσης τῆς δυσκολίας των, ἔχομεν ἡμεῖς λαμπρὰν δεξιὰν ἀγωνισμάτων.

Οἱ ἀγῶνές μας εἰς τὸν δρόμον εἶναι ποικι-

λῶτεροι, καὶ ἐν ᾧ αὐτοὶ εἶχον μόνον τὸ κατὰ μῆκος ἄλμα, ἡμεῖς ἔχομεν πλείστας ἄλλας ποικιλίας ἄλματος.

Ὁ μέγας ἀγὼν δρόμου τῶν ἀρχαίων ἦτο ὁ τοῦ Φειδιππίδου, ὅστις ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην ἐξ Ἀθηνῶν τὴν ἀγγελίαν τῆς προσεγγίσεως τῶν Περσῶν ἐντὸς δύο ἡμερῶν. Ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σπάρτην ἀπόστασις εἶναι 135 μίλια καὶ τὸ κατορθῶμα τοῦ Φειδιππίδου εἶναι ἀληθῶς λαμπρὸν.

Ἀλλὰ σήμερον ἀναφέρονται πολλὰ τοιαῦτα πεζοπορικὰ κατορθῶματα καὶ ἀνώτερα ἀκόμη. Ἡ ἐπικουρία τῶν Σπαρτιατῶν ἐθάσεν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς Μαραθῶνα, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, τοῦ ὁποίου ἡ πληροφορία αὐτή, μοιολονότι ὀλίγον τι ἀβεβαία, δύναται ἐν τούτοις νὰ πιστευθῇ, καθότι ἀναμφιδόλως οἱ νεαροὶ Σπαρτιατῆται ἠδύναντο νὰ ἐκτελέσουν τοιαύτην ἔξοχον στρατιωτικὴν πορείαν.

Ἀλλ' ἔχομεν σήμερον παρόμοια παραδείγματα τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ Οὐέλλιγκτῶνος πλείστα.

Ἐν ἄλλο ρεκόρ δρόμου εἶναι τὸ τοῦ Εὐχίδα τοῦ Βοιωτοῦ, ὅστις ἐξετέλεσε δρόμον ἐκ Πλαταιῶν νέχρι Δελφῶν καὶ τανάπαλιν—περὶ τὰ 95 μίλια—εἰς μίαν ἡμέραν, περὶ νεκρῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγωνίσματος.

Ὁ Λασθένης ἐπίσης ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, νικήσας εἰς τὸν δρόμον ἓνα πολεμικὸν ἵππον, μετὰξὺ Χαιρωνείας καὶ Θηβῶν, ἀπόστασιν 20 περίπου μιλίων.

Εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν, εἰς χωρικός Θράξ ἐξέπληξε τὸν Αὐτοκράτορα Σεβήρον, συναγωνισθεὶς εἰς τὸν δρόμον ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν, μετὰ ἵππον πολεμικόν.

Ὁ χωρικός αὐτὸς ἐγένετο Αὐτοκράτωρ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαξιμίνο, καὶ ἡ ἱστορία ἀναφέρει, ὅτι ἔτρωγε 40 λίτρας κρέατος καὶ ἔπινε 18 φιάλας οἴνου, καθ' ἑκάστην.

Ὑπάρχουν ἐν τούτοις καὶ ρεκόρ ἀρχαίων ἀθλητῶν, τὰ ὅποια δὲν κατορθώθη νὰ καταγραφῶνται μέχρι σήμερον, λ. χ. εἰς τὸ κατὰ μῆκος ἄλμα.

Ὁ Φάβλλος ὁ Κροτωνιάτης ἔκαμνεν ἄλμα ἀπλοῦν 55 ποδῶν μῆκος, ἐν ᾧ σήμερον ὁ καλλίτερος ἄλτης Π. Ὀκόνωφ, πηδᾷ μόλις 25 πόδας.

Μολονότι δὲ τοῖσθα μέγαν θαυμασμὸν πρὸς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, ὄχι μόνον διὰ τὴν δεξιότητά των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πνεῦμα, μετὰ τὸ ὅποσον ἐξετέλουν τ' ἀγωνίσματά των, ἐν τούτοις φρονῶ, ὅτι πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λεχθῶν περὶ τῆς γενικῆς φυσικῆς ἱκανότητος, οἱ μέγιστοι τῶν ἀθλητῶν μας νῦν φαίνονται ἀνώτεροι τῶν προγόνων των τῆς ἀρχαιότητος. Ἐξασκοῦνται μετὰ περισσότερὰς μεθοδικότητος, ἔχουν περισσότερὰν ζωτικότητα, ἀντέχουν περισσότερον τῶν Ἑλλήνων καὶ διεμύρφωσαν ἀρμονικώτερας κινήσεις.

ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Τίνοι τρόποι τὸ ὕδωρ δύναται νὰ πλέη κατά βούλησιν.

Λάβετε δύο ὁμοίας φιάλας Α καὶ Β καθῶς καὶ τρίτην Γ διπλασίου μεγέθους καὶ πληρώσατε αὐτάς ὕδατος. Ἐὰν δοκιμάσητε νὰ θέσητε τὸ ὕδωρ ἐντὸς τῆς φιάλης Α, θὰ πέσῃ ἀμέσως εἰς τὸ βάθος καὶ τοῦτο διότι ἡ πυκνότης τοῦ γλυκέος ὕδατος εἶναι μικροτέρα τοῦ νωποῦ ὕδωρ. Ἐὰν ὅμως πληρώσωμεν τὴν φιάλην Β ἄλμυροῦ ὕδατος καὶ δοκιμάσωμεν τὸ πείραμα, τότε τὸ ὕδωρ θὰ ἐπιπλέη τοῦ ὕδατος. Οὕτω βλέπομεν ὅτι ἡ πυκνότης τοῦ ἄλμυροῦ ὕδατος εἶναι μεγαλειτέρα τοῦ ὕδωρ, καὶ ἐκ τούτου καταλαμβάνομεν διατὶ δυσκολευόμεθα νὰ κολυμβώμεν ἐν τῷ ποταμῷ, ἐνῶ εὐκόλως δύ-

νάμεθα ἐν τῇ θαλάσῃ. Ἡ μεγαλειτέρα πυκνότης τοῦ θαλασσίου ὕδατος μᾶς διευκολύνει νὰ ἰστάμεθα εὐκόλωτερον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ.

Μετὰ τὸ ἀνω πείραμα, ἐὰν ἦδη θέσωμεν ἐν τῇ μεγάλῃ φιάλῃ μέρος τοῦ ὕδατος τῆς φιάλης Α καὶ μέρος τοῦ ὕδατος τῆς φιάλης Β, θ' ἀπολαύσωμεν πυκνότητα ἴσην τῆς πυκνότητος τοῦ ὕδωρ καὶ τότε τοῦτο οὔτε θὰ δύναται νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ βάθος τῆς φιάλης, οὔτε θὰ δύναται νὰ ἐπιπλέη, ἀλλὰ τούναντιον θὰ ἰστάται εἰς τὸ μέσον τῆς φιάλης ὡς δεικνύται ἐν τῇ ἀνωθι εἰκόνι.

Ἐὰν τώρα θέλετε ν' ἀνελθῇ ἢ νὰ κατέλθῃ τὸ ὕδωρ, δὲν ἔχετε ἢ νὰ προσθέσητε ὀλίγον ἄλας ἢ ὕδωρ καὶ τότε, θὰ κατέλθῃ ἢ θὰ ἀνελθῇ τὸ ὕδωρ σας ἐν τῇ φιάλῃ. Φ. Π.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ

Μπαρμπούνια ἐντὸς χάραου.

Ἄλατιζετε τὰ μπαρμπούνια καὶ τὰ ἀρίνετε ἐπὶ μίαν ὥραν ἐντὸς σάλτσας ἐκ λεμονίου, ἐλαίου καὶ μαϊδανοῦ, πολὺ λεπτῶς κομμένου. Κατόπιν κάμνετε θήκας ἐκ λευκοῦ χάρτου, τὰς ὁποίας ἀφοῦ ἀλείψετε με ἔλαιον, θέτετε εἰς ἐκάστην αὐτῶν με προσοχὴν ἀνά ἐν μπαρμπούνιον καὶ συστρέψετε τὴν θήκην πρὸς τὸ μέρος τῆς οὐρᾶς. Τότε ψήνετε ταῦτα εἰς τὴν ἐσχάραν, τὴν ὁποίαν λαδόνετε προηγουμένως. Μετὰ

τοῦτο ἐξάγετε τοὺς ἰχθεῖς, θέτετε ἐντὸς σάλτσας διὰ μπαρμπούνια καὶ σερβίρετε.

Ἰνδιάνος ψιττός εἰς τὴν δοῦλαν.

Καθαρίζετε καλῶς ἓνα ἰνδιάνον, τὸν ἀλατίζετε, τὸν πιπερώνετε, ἐμπήγετε ἐδῶ κ' ἐκεῖ μερικὰς φέτας λαρδίου καὶ τὸν προσαρμόζετε καλῶς εἰς τὴν σούβλαν. Περιτυλίσσετε δὲ αὐτὸν τότε με χάρτιον λευκόν, τὸ ὁποῖον προηγουμένως ἀλείψετε με βούτυρον καὶ τὸν ψήνετε με σιγανὴν φωτιά. Ὄταν δὲ ψηθῇ καλῶς, τὸν σερβίρετε ἐντὸς τοῦ ζωμοῦ, ὃν περισυλλέγετε, ὅταν στάζῃ κατὰ τὸ ψήσιμον.

Γιουβαρζάκια θυριανᾶ.

Κατασκευάζετε εἰς ἐν δοχεῖον σάλτσαν ἀπὸ ἡμίσειαν ὀκτὸν κρομμυδίων, ἅτινα βράζετε καλῶς κόπτετε κιμᾶν βοδινοῦ κρέατος, ἐν δευτέρῳ μαιντανοῦ καὶ ὀλίγον κρομμύδιον, προσθέτετε τὸ δρύζιον, πιπέριον, ἄλας καὶ ζυμώνετε ἅλα ὅμοῦ, τὰ κάμνετε ὡς κερτέδες καὶ τὰ ρίπτετε εἰς τὴν βράζουσαν σάλτσαν.

Ἀφοῦ δὲ βράσουν καλῶς, κτυπᾶτε καὶ τέσσαρα κύβη καὶ τὰ ρίπτετε ἐντὸς καὶ εἶτα σερβίρετε.

Μία συμβουλὴ ἐκάστοτε.

Ὁ χειμῶν.

Ὁ ἐφειανὸς χειμῶν, μολονότι βραδείως θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ προσεχῶς, μὴ νομίσητε, ὅτι θὰ ἦγε ἐλαφρὸς ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατοῦσης ἔτι μεγάλης καὶ διαρκοῦς καλοκαιρίας. Θὰ ἐπέλθῃ ὄσον οὐπω δριμύς καὶ ἀπότομος. Καὶ ἀρίεως τότε πᾶς τις θὰ περιβληθῇ τὰ βαρύτερα καὶ θερμότερα αὐτοῦ ἐνδύματα.

Τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθὸν καὶ ὑγιεινόν, καθόσον θὰ προκύβουν νόσοι, στενοχωρία καὶ ἀνυπόφοροι φυσιολογικαὶ ἀντιδράσεις κατὰ τῆς ὑφισταμένης τὸ γε νῦν θερμολογικῆς καταστάσεως τοῦ σώματος, αἵτινες σπουδαίως ἐπιδρῶσιν εἰς τὴν ἄμεσον καταβολὴν αὐτοῦ. Δέον ἐπομένως ἵνα συντηρήσητε τὴν τακτικὴν ὑγιεινὴν τοῦ σώματος καὶ ἀντιέξητε εἰς τὴν αἰφνιδίαν ἐκπτώσιν τῆς θερμοκρασίας νὰ συνειθίσητε ἀπὸ τοῦδε τὸ σῶμα εἰς τὴν μέλλουσαν μεταβολήν, περιβάλλοντες αὐτὸ με θερμότεραν κατὰ τι περιβολήν.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ:

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἡ τιμὴ εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα καθήκονια. Ἀναπληροῦ πολλὰς ἄλλας ἀρετὰς καὶ κυβερνᾷ τὰς νεωτέρας κοινωνίας. Ἡ τιμὴ, μολονότι ἔχει χαρακτηριστὰ ἀδύνατον, εἶνε ἀνωτέρα καὶ τοῦ νόμου καὶ τῆς ἠθικῆς. Καὶ δὲν ὑποπίπτει μὲν εἰς τὴν διὰ τοῦ λόγου ἔρευναν, ἀλλὰ τὴν αἰσθανόμεθα. Εἶνε θεοδικεῖα. Ἐὰν ἐξησθῆναι εἰς τὴν καρδίαν μας τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, ὡς τηρήσωμεν ἀκέραιον τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς. (Octave Feuillet).

* Ὁ φθόνος εἶναι πληγὴ τῆς ψυχῆς.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Εἶδον ὡσαύτως τοὺς καλλίστους ὁμογενεῖς μας κ.κ. Β. Μέξην καὶ Ι. Μιχαλέτον, Ἡλ. Ἡλιόπουλον καὶ ἀδελφοὺς Νικολαΐδου, σιτεμ-πόρους καὶ κτηματίας, καλοὺς πατριώτας καὶ ἀρίστους φίλους ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν μεθ' ὧν εἵπομεν ἀρκετὰ ἐπὶ δικόρων ζητημάτων καὶ εἶτα μετέβην εἰς συνάντησιν τοῦ ἐπίσης καλλίστου πατριώτου μας κ. Κ. Ἰωαννίδου, πνυτοπόλου μικροῦ μὲν τὸ σῶμα καὶ ἀρίστου τὸ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ μεγάλου τὴν καρδίαν καὶ φιλελευθέρου τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν κρίσιν. Οὗτος ἐν τῇ φρινομενικῇ ἀπλότητί του μετὰ περισσῆς ἀφελείας θὰ σᾶς εἴπῃ:

— Εἶμαι συνδρομητὴς εἰς διάφορα ἑλληνικὰ φύλλα, παρκαλοῦμαι μὲ ἐνδιαφέρον τὰ ἐθνικὰ ζητήματα, ἀλλὰ δὲν ἀμελῶ νὰ ἀναγινώσκω τὴν πρόσδον καὶ τοῦ ἀσύρματος τηλεγράφου καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀεροστάτου τοῦ σοφοῦ ἀμερικανοῦ Σάντος Λουμόν, διότι μοῦ ἀρέσει νὰ βλέπω τί γίνεται εἰς τὸν κόσμον.

Θέλει νὰ ἦναι εἰς ὅλα ἐνήμερος. Καὶ ἐὰν τὸν ἐρωτήσητε τί φρονεῖ καὶ περὶ τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων, θὰ σᾶς ἀπκνήσῃ:

— Ὁ θεὸς εἶναι πνυταχοῦ πρῶν καὶ τὸ πνεῦμα κυριαρχεῖ ἐπὶ τοῦ πνυτος. Τὰ πάντα πνεῦμα διέπει, Κύριε Πρίντεζη, καὶ ὁ πνυματισμὸς εἶναι ἡ ἀληθὴς ἐξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου.

Εἶναι φιλομαθὴς καὶ εἰς ὅλα τὰ ζητήματα φιλοπερίεργος καὶ ἀγαπᾷ νὰ συζητῇ περὶ ὅλων τῶν ἀντικειμένων, ἰδίως τῶν πατριωτικῶν, ὅτε ἐνθουσιᾷ μανθάνων τὴν πρόσδον τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν παρασκευὴν τῶν στρατ. καὶ ναυτικῶν δυνάμεων αὐτῆς.

Ἀπὸ τοῦ Γιουργιέθου σιδηροδρομικῶς μετακρίνει τις εἰς Βουκουρέστιον εἰς διάστημα τριῶν ὥρων, ὅσθεν καὶ πάλιν σιδηροδρομικῶς συγκοινωνεῖτε μεθ' ἀπάσης τῆς Ρωμανίας πολὺ εὐκόλως καὶ λίαν εὐχερῶς. Ἡ Ρωμανία σχεδὸν ἅπασα εἶναι χώρα ἐπίπεδος, ὁμαλὴ καὶ ἀγροτική, ἐπομένως δὲν εἶναι κατόρθωμα, καὶ οὔτε δύσκολον, ἂν κί σιδηροδρομικαί, ταχυδρομικαί καὶ τηλεγραφικαί συγκοινωνίαι τῆς εἰσὶ πυκναί, κανονικαί καὶ εὐχερεῖς. Καὶ δὲ θὰ ἦτο ἑλλείψις καθήκοντος καὶ πολιτισμοῦ, ἂν ὑστέρουν εἰς τοῦτο, ἀφοῦ ἔχουσιν ἕδαφος τοσοῦτον προσιτὸν διὰ πᾶσαν ἄμεσον κανονικὴν συγκοινωνίαν.

— Ἰδοῦ, Κύριε Πρίντεζη, μοὶ ἔλεγεν ὁμογενὴς μας τις, πόσον προώδευσεν ὁ λαὸς οὗτος, Βλέπετε τί συγκοινωνίας λαμπρὰς ἔχουσιν. Ὁ δὲ τηλεγράφος καὶ τὰ ταχυδρομεία τῶν εἰσὶν ἐξοχ. Ἐπιστολὴ οὐδεμίᾳ χάνεται,

τὸ τηλεγράφημα λαμβάνετε ἐντὸς δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας κτλ.

Καὶ ἂν τολμήσητε ν' ἀρνηθῆτε τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἀμέσως σᾶς ἀπαντήσιν, ὅτι ἐν Ἑλλάδι οὐδὲως πρωτεύουσι, τὰ δὲ τηλεγραφήματα μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐπιδίδονται. Ἄλλ' οὗτοι δὲν γνωρίζουσιν, οὔτε τὴν Ἑλλάδα οὔτε τὴν ὑπηρεσίαν καὶ κόπον καὶ ἀγῶνας καταβάλλω πολλάκις, ἵνα τοὺς πείσω, ὅτι ἀδίκως καταφέρονται οὕτω, διότι σύγκρισις δὲν δύναται νὰ γίνῃ μετὰ τῶν δύο τούτων χωρῶν, ἐνθα, παρὰ μὲν τῇ μιᾷ ἐπικρατοῦσι θίλασσαι, ὄρη ἀπότομα καὶ κοιλάδες, παρὰ δὲ τῇ ἄλλῃ ἀπολύτως ἕδαφος ὁμαλὸν καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν καὶ γνωστὸν ἀναμφισβήτητον τυγχάνει πόσον συντελεῖ τοῦτο εἰς τὴν καθ' ὅλου κανονικὴν λειτουργίαν ὅλων τῶν συγκοινωνιῶν.

Ἄλλὰ, ἂν κί φυσικαί αὐταὶ ἀνωμαλίαι παρακωλύουσι τὴν συγκοινωνίαν ἐν Ἑλλάδι, μήπως κατὰ τὸν χειμῶνα ἐν Ρωμανίᾳ οἱ παγετοὶ καὶ οἱ χιόνες δὲν διακόπτουσιν αὐτὴν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ ἐβδομάδας; Ἀκριβῶς δὲ παρέστη ἐν Βρακίλῃ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ὅτε κατὰ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου κατέπεσε τσακούτη χιών, ὥστε ἐπὶ πενθήμερον παρέμειναν διακεκομμένοι πᾶσαι αἱ συγκοινωνίαι τῆς χώρας. Ἐπειτα τὴν ὀξύτητα, ἀντίληψιν, γλωσσομάθειαν, ταχύτητα καὶ σεμνότητα τοῦ Ἑλληνοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ συγκρίνωμεν καὶ ἡδὴ πρὸς τὴν τῶν ἄλλων ἀνατολικῶν λαῶν, ἀφοῦ γνωρίζομεν, ὅτι ἐν παντὶ διακρίνει καὶ ὅτι καὶ παρ' αὐτοῖς ἀκόμη κατέχει ἐπιζήλους θέσεις; Ἄν δε παρ' ἡμῖν ὑπάρχου-ἑλλείψεις τινές, παρ' αὐτοῖς ὑφίστανται ἔτι περισσότεραι.

Εἰς Βουκουρέστιον, πόλιν μεγάλην καὶ ἐκτεταμένην, πολυθρόνον καὶ δὴ πολυποικίλον, μεῶρακις ὁδοὺς καὶ Βουλεβάρτα, ὀγκώδεις καὶ καλὰς οἰκοδομὰς καὶ με ὀλίγας μόνον ψυχγωγικὰς διασκεδάσεις καὶ κέντρα ὡς καὶ με πληθῶραν ἐβραϊκὸν πληθυσμὸν, εὐχαριστεῖται τις μόνον ἐφ' ὅσον τοῦ ἐπιτρέπουσιν αἱ ἐργασίαι του καὶ ἐπισκεφθῇ τὰς ἀνοουσίας καὶ οὐσιαστικὰς αὐτοῦ διασκεδάσεις καὶ ἀπολαύσεις. Μετὰ τοῦτο δὲν ἔχει πλέον τι νὰ ἴδῃ καὶ ἀποκτήσῃ, οὔτε γνώσεις, οὔτε κέρδη νὰ προσπορισθῇ καὶ ἀπέργεταὶ ἐκείθεν πλέον ἢ ἥττον ἀπογοητευμένος. Ἀφοῦ δὲ καὶ ἐγὼ εἶδον καὶ ἐπεσκεφθῆν τοὺς πολυτίμους μοὶ φίλους καὶ συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως», Κυρίους ἀδελφοὺς Χάϊτα, Ἡπειρώτας καὶ τραπεζίτας, ἐπίζηλον κατέχοντας θέσιν ἐν τῇ Ρωμανικῇ πρωτεύουσῃ, τὸν κ. Σπανδωνίδην, καλλίστον πατριώτην καὶ ἐγενέστατον ὁμογενῆ, ἀντιπρόσωπον τῶν μεγάλων κτημάτων τοῦ ἐν Βιέννῃ πολυταλάτου Δούμπα, τοὺς ἀρίστους φίλους καὶ μεγαλοβιομηχάνους ἀδελφοὺς Ζαπακίνου, οἵτινες ἐξέχουσιν ἐν Ρωμανίᾳ διὰ τὰ πατριωτικὰ αὐτῶν αἰσθήματα καὶ πάντοτε προθύμους εἰς φι-

λογενείς εισφορές, Χίους τὴν καταγωγὴν, ἐκάστοτε μεγάλως φιλοξενώντας με κατὰ τὴν ἐκάστοτε ἐκεῖθεν μεταβάσιν, μου τὸν κ. Π. Τσαγγαρίδην ἀρτίως ἐγκατασταθέντα ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ ὁμογενῆ μεγαλέμπορον, τὸν κ. Ἐμ. Καλαβρέζον μετὰ τῶν φιλοτίμων καὶ κηλίτων ἀδελφῶν του, μεγαλεμπόρων καὶ μεγαλοκτηματιῶν, τοὺς κ. κ. Ν. Χαλεπῶν ἀξιόλογον γλύπτην καὶ ἐπιχειρηματίαν, τὸν Κ. Σιμάτον τὸν γνωστὸν πνευματιστὴν καὶ ἄριστον medium. ἄριστους ὁμογενεῖς μας, ἀνεχώρησα δι' ὀλίγας ἡμέρας ἐκεῖθεν μεταβάς εἰς Γάραν-Τίτου, μικρὸν δῶρον σιδήρ. σταθμὸν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖσε φίλων καὶ συνδρομητῶν μου κυρίων Π. Καλαβρέζον, Γω. Νικολαΐδην καὶ Κ. Ἀποστολίδην. Ὁ σταθμὸς οὗτος εἶναι σημαντικὸς ὑπὸ ἐμπορικὴν ἔποψιν καὶ δικταυροῦνται πολλαὶ ἀμαξοστοιχίαι. Ὁ κ. Νικολαΐδης πάντοτε εὐγενὴς καὶ πρόθυμος εἰς φιλοξενίας εὐχαρῖς δὲ καὶ φιλοπόδοδος με ἐκράτησε τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην παρ' αὐτῶν καὶ ἐπεράσαμεν πολὺ ὠραία ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Εἶτα δὲ ἀπῆλθον εἰς τὸν παρακείμενον σταθμὸν Λεορδένι, ὅπου δικιμένοι ἕτερος ἄριστος ὁμογενὴς μας ὁ κ. Π. Γεωργιάτος κεφαλήν, καὶ θεῖος τῶν παρ' ἡμῖν ἀριστῶν ὑποδηματοποιῶν ἀδελφῶν Γεωργιάτων, τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὁμολογουμένως ἔχουμεν ὁμογενεῖς μακροχρίτας, δηλ. ἐξαιρέτους καὶ διαπρέποντας ἐπὶ πατριωτισμῷ καὶ φιλογενίᾳ καὶ ὁσάκις μεταβαίνω παρ' αὐτοὺς, εὐρίσκω ἀνδρῶν καὶ φιλοξενίαν καὶ αἰσθάνομαι μεγάλην εὐχαρίστησιν συναναστρεφόμενος αὐτοὺς διότι μετὰ πολλῆς προθυμίας, μεγάλου ἐνδιαφέροντος καὶ διψῆς οὕτως εἰπεῖν με ἐρωτοῦσι περὶ τῆς προόδου τῆς πατρίδος τοῦ μεγαλείου τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐν γένει ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος ἡμῶν γῆς. Καὶ τοὺς ἀκούω μετὰ προσοχῆς καὶ εὐχαριστήσεως ἐνταυτῷ τοὺς ἀναγκαστικῶς ἀπὸ πολλοῦ ἀποδημούντας ἐν τῇ ξένη ὁμογενεῖς μας τούτους καὶ μ' ἐρωτοῦσι τὸσον ἐμπεριστατωμένως περὶ Κρήτης καὶ Μακεδονίας, περὶ στρατοῦ καὶ ναυτικοῦ μας, περὶ Ἀθηνῶν καὶ πολιτικῶν μας. Καὶ χαίρονται πολὺ, ὅταν τοὺς διαβεβαιῶ, ὅτι ὅλον ἐργαζόμεθα καὶ προχωροῦμεν εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα, μολοντί παλαιοῦν καὶ προσκρούομεν εἰς συμφέροντα ἄλλων Κρητῶν καὶ Δυναμέων Ἀλλὰ, διὰ τὴν ἐσωτερικὴν μας πολιτικὴν κατὰ τῆς λαοφιλίας καὶ ἀγκυρατοῦν καὶ θὰ κινήσονται ἀπὸ καρδίας ἐπὶ δεκαετίαν καὶ εἰκοσαετίαν νὰ εἴχουμεν κυβένησιν ἰσχυράν καὶ δικαίαν διὰ νὰ ἐργασθῆτε πετυχεστέρον καὶ νὰ λείψουν αἱ ἐσωτερικαὶ ἀδικαίαι καὶ τὰ ρουσφέτια, ἅτινα δὲν ὀφελούν.

Μετὰ τοῦ κ. Γεωργιάτου πρὸς τὸ ἐσπέρας ἀνήλθον εἰς περίπτεον πρὸς τὴν μικρὰν μὲν,

ἀλλ' ὠρασιώτατην κομῆσιν τοῦ Λεορδένιου, ἐν ρομαντικωτάτῃ θέσει κειμένην, ἐπὶ ἀνωφερείας καὶ παρὰ τὰς ὑπερείας μικροῦ ὠραίου ὑψώματος παρ' ᾧ λειτουργοῦσι διάφοροι ἀτιμόμυλοι, ὧν τινὰς διατηροῦσι καὶ διαχειρίζονται οἱ Ἀδελφοὶ Μαντζ, ἐκ Κερκλινίας. Μετέβημεν, διελεύοντες εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ τὴν πόλιν παραλλήλως ἐπ' ἀμάξης, εἰς τὸν ἀτιμόμυλον τοῦ κ. Νικ. Μαντζ, ὃν εὕρομεν ἐκεῖ καταγινόμενον καὶ σχεδὸν πάλευον ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἐργασίας. Ἀφήσας δ' αἰετώως τὰ ἄλευρα μᾶς ὑπεδέχθη πᾶν φιλοφρόνως καὶ ἀφου μᾶς ὑπέδειξε τὴν λειτουργίαν τῶν μηχανημάτων μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν παρακείμενην οἰκίαν του, ἐνθα ἡ ἀξιόλογος περιποιητικωτάτη σύζυγός του καὶ αὐτὸς μᾶς κατηχηρίστησαν διὰ τῆς ἀμερίστου προθυμίας καὶ φιλοξενίας τῶν καὶ ἐμείναμεν οὕτω κατὰ παράκλησιν τῶν καὶ εἰς παρασκευασθὲν πρόχειρον καὶ ὠραῖον πρόγευμα. Ὁ κ. Μαντζ, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐπονησάμεθα μείναν αὐτοῦ, εἶναι ἄριστος μηχανικός καὶ ἐφευρέτης ἰδίου μηχανικοῦ συστήματος, εὐρεστάτου καὶ ἀπλουστάτου νεοκινήτου, ὅπου κταγίνεται προσεχῶς νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν. Ἀφου δ' ἐφύγομεν ἐκεῖθεν, ἐπισκέφθημεν καὶ τὸν παρέκει κείμενον μεγαλείτερον ἀτιμόμυλον τοῦ μεγαλειτέρου ἀδελφοῦ, μεθ' ὃ κατήλθον εἰς τὸν σταθμὸν, ἐνθα καίτοι ἡ οἰκία τοῦ κ. Γεωργιάτου, ὅπου ἡ εὐγενεστάτη ἐπίσημη κυρία του μᾶς εἶγεν ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα.

Τὴν ἐπαύριον πρωτὰν ἀπῆλθον σιδηροδρομικῶς εἰς Πιτέστιον, δῶρον ἐκεῖθεν ἀπέχον, ὅπου εὗρον τὸν κύριον καὶ τὴν Κυρίαν Τζηροπούλου, ἑτέρους φιλογενεῖς μακροχρίτας, οἵτινες ἔχουσι τὴν εὐγενῆ προθυμίαν καὶ καλοσύνην, ὅχι μόνον νὰ με φιλοξενώσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν νὰ με προσλαμβάνωσι. Δὲν ἐνόησα κατ' οὐδέναν τρόπον νὰ με ἀφήσωσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἡ προθυμία τῶν καὶ συναναστρόφῃ τῶν εἶναι τὸσον εὐχάριστοι καὶ οἰκιακῆ, ὥστε οὔτε ἀδελφοὶ θὰ ἠδύναντο νὰ διέλθωσι τὸσον εὐχάριστος καὶ ἡγαπημένος. Ὅποτε συναντώμεθα ἡ χαρὰ καὶ εὐχαρίστησις εἶναι διαρκῆς καὶ τρυφεροτάτη, ὅποτε δὲ ἀποχωρίζομεθα, συνήθως μετὰ τριήμερον, διότι ἐνοουοῦσι νὰ με κρατήσωσιν ἐκεῖ τούλαχιστον τρεῖς ἡμέρας εἶναι κληρὰ καὶ πικροτάτη. Ὁ κ. Τζηροπούλου εἶναι προσωποποιήσις τῆς ἀγάπης καὶ φιλοξενίας, ἡ δὲ φιλοφρονεστάτη σύζυγός του τύπος ἀγαθότητος, εὐκρανείας καὶ φιλογενείας. Τὸ παρελθὸν ἔτος διὰ νὰ μ' εὐχρηστήσῃ ἐτι περισσώτερον ὁ κ. Τζηροπούλου με ὠδήγησεν ἐπ' ἀμάξης εἰς παρακείμενον δάσος, τρεῖς ὥρας τῆς πόλεως ἀπέχον, ὅπου εἶχε μισθώσει πρὸς ξύλευσιν καὶ ἀφου ἐπισκέφθημεν διάφορα ὠραία μέρη αὐτοῦ, τὴν μεσημβρίαν μεταβάντες εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος, ἐν ὠρασιώτατῃ δισώδει θέσει καὶ ρομαντικωτάτῃ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΕΠΙΜΟΝΗ ΚΑΙ ΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ

ἀποψει, μοὶ παρέθεσε πρόγευμα ὑπὸ ἀγροτικῆν καλύδην, ἐνθα εἶχεν ἐγκλιρῶς μετακομίσει δι' ἀνθρώπων ἐν ἀφρονίᾳ τὰ χρεῖωδην.

Ἰδίως αἱ χωρὶν αἱ υπαίτιοι, ψηφόμενοι ἐν ὄρα χειμῶνος ἐν καλύδῃ καὶ καταβροχιζόμενοι τῇ συνοδείᾳ ἐξαιρέτου μέλανος οἴνου, ἦτο καὶ τι ἐξαιρέτων. Ὅταν δὲ μετ' ὀλίγον ἔθετο ἐπὶ τῆς ὑπαίθρου ἀνθρακίως τὰ κάστανα καὶ μοὶ τὰ προσέφερε θερμὰ καὶ εὐγεστά μετὰ οἴνου, διηγούμενος παλαιὰς ἀρχοντικῆς του ιστορίας με τὴν συνήθη του εὐφράδειαν καὶ πεθῶ, ἐνόμιζεν ἐαυτὸν εἰς παλαιὰν ἐποχὴν, καθ' ἣν οἱ ἀνθρώποι ἐζῶν με ἀνδραγαθίας καὶ παραδόσεις ἐν μέσῳ ὠραίων τοπειῶν, ἐδεσμάτων καὶ ἀπολαύσεων. Διήλομεν οὕτως ἡμέραν ἐκτάκτως εὐχάριστον καὶ ἀγροτικὴν, ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ δάσους καὶ θέσεως λαμπροτάτης.

Καὶ ἐν τούτοις, ὅτε ἀπεχωρίζομεθα, ἡ καλλίστη Κυρία του, τὸ γένος Παντζ, ἐκ Κερκλινίας, μοὶ ἔλεγε μετὰ πικρίας, καὶ ἐν ταύτῳ χαρᾶς, — Ἄχ, Κύριε Πρίντζε, δὲν εἰσεύρετε πόσον λυποῦμαι, ὅπου μᾶς ἀφίνατε ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ πόσον χαίρομαι καὶ σὰς ζηλεύω, ὅπου πηγαίνετε εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰ ἅγια ἐκεῖνα μέρη, εἰς τὴν πατρίδα. Ἄχ, νὰ εἴμποροῦσα νὰ ἔλθω μαζί σας.

Καὶ δὲν ἠδύναντο ἄλλο ἢ νὰ τῇ εὐχρηθῶ ἀπὸ καρδίας τὸ ταχύτερον νὰ ἐκφύγουν τὰ ψυχρὰ καὶ ἄχαρι ἐκεῖνα μέρη.

Ἀφου δὲ ὡς εἶπον διέμεινα ἐκεῖ ἐπὶ τριήμερον, τῇ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσῃ τῶν καὶ εἶδον διαφόρους ἐκεῖ ὁμογενεῖς καὶ φίλους, τὸν κ. Βέκην, ἀξιόλογον ἱατρὸν, ἐπιστήμονα καὶ φίλον, τὸν κ. Ἰωαννίδην, καλλίστον ὁμογενῆ, τὸν κ. Βαρζόκην ὅστις ὅμως δυστυχῶς ἀντὶ θνηκτοῦ ἔχει τὴν κακίστην συνήθειαν ν' ἀπρηνῆται συγγενεῖς καὶ φίλους, τὸν κ. Κ. Μαρτσούλου, καλλίστον πατριώτην ἐξ Ἠπείρου καὶ ἄλλους, ἀνεχώρησα τὴν ἐπομένην πρωτὰν διὰ Ροζιόρι, τετρακῶρον ἐκεῖθεν σιδηροδρομικῶς ἀπέχουσαν κομῆσιν.

Μόλις ἀρικόμην ἐκεῖ, ἐσπευσα νὰ ἴδω τὸν κ. Π. Κρίσσην, ἀντιπρόσωπον τοῦ οἴκου Πουλοπούλου, πολὺ φιλόμουσον καὶ καλὸν πατριώτην, καλλίστον δὲ φίλον, περιποιητικώτατον καὶ φιλότιμον εἰς τὸ ἐπικρον, μεθ' οὗ δὲ παλαιότερον συνδέομεθα καὶ ἀγαπώμεθα καὶ ὅστις μόλις με ἴδῃ, μοὶ μειδιᾷ ἐκ χαρᾶς διὰ τὸ κίφνιδον χωρὶς νὰ ταρχηθῇ: — Ἄ, νὰ τον, τὸ εἴξουρα, ἤλθες πάλιν μοὶ λέγει. Καὶ ἀφίνα τὴν πεννὰν κάτω, καθόσον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν κρατεῖ διαρκῶς διὰ προχείρους καὶ μὴ λογαρχικμούς. — Φέρο, λέγει ἀμέσως, καπε, βαρὺ γλυκόν, Ἀθηναϊκόν καὶ γλυκὸ βλάχικο καὶ ἐξάγων ἐνταυτῷ τὴν μαθουσαλίαν κηνοθήκην του, μοὶ προσφέρει σιγάρον.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Ἡ νεαρὰ χωρὶκὴ, Τ. Βερράρ, ἐπατάτησε τὸ ἀμαξίον τῆς, ἀνήγειρε τὸ τέκνον τῆς, τὸ περιτύλιξεν ἐντὸς λινοῦ ὑφάσματος καὶ χωρήσασα εἰς τὴν φλοῖαν τῆς θύρας οἰκίας τινὸς τῆς ὁδοῦ Δουαί, ἔστη καὶ ἠρώτησεν:

— Ὁ ἱατρός Χουπέ εἶναι μέσα;

— Ἀκολουθήσατε τὴν πρώτην κλίμακα ... δεξιὰ... εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα... τῇ ἀπήνησεν.

— Εὐχαριστῶ, κυρία.

Ἀνῆλθε ταχέως ὡς ἀστραπὴ καὶ ἐκρυσσε τὴν ὑποδειχθεῖσαν θύραν, αἰσθημαίνουσα ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς συγκινήσεως.

Εἰς ὑπηρετῆς ἤνοιξε τότε, ἀναφανεῖς.

— Ἐρχεσθε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν ἱατρὸν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Σὰς ἐπληροφόρησαν κακῶς... Ὁ κ. ἱατρός δίδει δωρεὰν συμβουλὰς εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἀπὸ τῆς 9 ὥρας μέχρι τῶν 11.

— Θέλω νὰ τὸν ἴδω, τώρα, εἶναι ἀνάγκη.

— Δὲν θὰ σὰς δεχθῇ ἐδῶ.

Ἡ χωρὶκὴ ἐφάνη ἐκπλαγέστα καὶ με ἐφρασκιν ὀδύνης βαθείας ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς προσέθεσε:

— Πρέπει μοι κατὰ νὰ τὸν ἴδω.... Πρὸκειται διὰ τὸ παιδί μου.... τὸ ὅπου εἶναι τυφλόν.... Μοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ ἱατρός θὰ τὸ κάμῃ καλῶς.

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, κυρία μου, ὅτι αἱ δωρεὰν συμβουλὰι δίδονται εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν καὶ ἐκεῖ νὰ ὑπάγετε.

— Εἶναι σήμερον Δευτέρα, καλῶς, μπορῶ νὰ ὑπάγω τώρα νὰ τὸν ἴδω;

— Εἶναι ἀργά, σὰς εἶπα ἀπὸ τὰς 9 μέχρι τῶν 11. Ὁ κύριος δὲν μεταβαίνει μεταμεσημβρίαν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.

— Τότε, δὲν δύναμαι νὰ περιμένω ἕως τὴν Τετάρτην.... Εἶναι ἐδῶ, δὲν ἔχει οὕτω; Εἰπέτε του λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἴδω ἀμέσως... Δὲν θὰ φύγω, χωρὶς νὰ τὸν ἴδω.

Ὁ ὑπηρετῆς ἠννόησεν, ὅτι ἦτο προτιμώτερον ν' ἀδιφορήσῃ καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἡ πτωχὴ γυνὴ ἀνήσυχος ὄλω, εἰσέδυσεν ἡσύχως εἰς τὸ διαμέρισμα, διήλθε τὸ μαγειρεῖον ἐπὶ τῶν ἀκρων τῶν ποδῶν, προσέχουσα μὴ κάμῃ τὸν ἐλάχιστον κρότον καὶ συνήνησεν εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου τὸν ἴδιον ὑπηρετῆν καθαρῶς ἐπιπλόν τι.

Οὕτως ὠργίσθη τότε καὶ ἡ πτωχὴ γυνὴ ἡγανάκτησε, βλέπουσα με ποῖαν περιφρόνησιν τὴν μετεχειρίζοντο. Ἀλλὰ δὲν ἀπεθάρρυνε καὶ τῷ λέγει:

— Δὲν εἶνε πρέπον νὰ περιγελάτε τοιοῦτοτρόπως τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους. Δὲν σὰς

ζητώ τὴν θέσιν σας... οὔτε τὴν ζήλευ. Ἐπειδὴ φορῶ ἓνα παλῆ φόρεμα καὶ κουρελιασμένη ἴσως μπλουζάκι με περιφρονεῖτε; Γελᾶτε, ἐπειδὴ εὐρίσκωμαι εἰς τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν δυστυχίαν; καὶ σὰς ἔχω ἀνάγκη; Σὰς εἶπα, ὅτι θέλω νὰ ἰδῶ τὸν ἰατρὸν. Θὰ τὸν ἴδω!... Οἱ ἰατροὶ χρεωστοῦν νὰ περιποιῶνται τοὺς ἀσθενεῖς. Δὲν εἴσθε οὔτε θεοί, οὔτε βασιλεῖς, διὰ νὰ κάμνετε ὅ,τι θέλετε καὶ νὰ μὴ καταδέχεσθε νὰ τοῦ ἀνγγεῖλετε τὴν παρουσίαν μου. Ὅσον χωρική καὶ ἂν εἶμαι, εἶμαι μητέρα, καὶ ἀξίζω κἄτι. Δὲν εἶμαι περιφρονημένη...

Καὶ ἐν τέλει ἐφώνησεν, ἐρεθισθεῖσα ἐκ τῆς ἀπαθοῦς καὶ εἰρωνικῆς στάσεως τοῦ ὑπηρετοῦ, βλέπουσα, ὅτι ἄλλως ἔχανε τὸ τέκνον τῆς.

Ἀφῆνης μία θυρὶς ἠνοίχθη· ὁ διάσημος ὀφθαλμολόγος με μαύρην ρεδιγκόταν, με πρόσωπον συμπαθὲς καὶ ὀφθαλμοὺς διαπεραστικούς ἐνεφανίσθη, ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν ὅλου τοῦ θορύβου ἐκείνου, ὅστις ἐγένετο ἔμπροσθεν τοῦ γραφείου του.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κυρία; τῆ λέγει

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν ἰατρὸν Χουσέ.

— Εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Πρόκειται διὰ τὸ παιδί μου... ἰατρός μου. Ἰδοὺ το... Ὁ ἰατρός τοῦ χωρίου μου με εἶπεν, ὅτι μόνον σεῖς εἰμπορεῖτε νὰ τοῦ ἀποδώσετε τὸ φῶς. Ὁνομάζομαι Τιεννέττα Βερράρ καὶ κατοικῶ εἰς τὸ Σατό-Σινόν... καλέ μου ἰατρός... εἰς ἀπόστασιν ἑβδομηντα λευγῶν ἀπ' ἐδῶ. Εἶναι τώρα ἑπτὰ μῆνες, ὅπου ὁ μικρὸς προσεδλήθη ἀπὸ τὸ κκκόν. Μετεχειρίσθη πολλὰ ἰατρικὰ. Ἐρχομαι εἰς σὰς, ὡς εἰς τὸν Θεόν, νὰ μοῦ τὸ σώτητε.

— Εἰσέλθετε κυρία, εἰς τὸ γραφεῖόν μου... ἀπ' ἐδῶ. Τοποθετήσατε τὸ παιδί σας... ἐκεῖ... ἐπὶ τοῦ ἀνκαλίντρον... ὠραῖα...

— Εἴσθε πολὺ κκκός. Ἐκουράσθηκα νὰ τὸ κρατῶ εἰς τὰ χεῖρά μου... Εἶναι δύο χρονῶν παιδί.

— Καθήσατε, θὰ τὸ ἐξετάσω.

— ὦ! εὐχαριστῶ. θὰ σὰς πῶ τώρα ὅλην τὴν ἱστορίαν. Ὁνομάζεται Ρεμῆ καὶ εἶναι τὸ τέταρτο παιδί μου. Δὲν εἶνε οὔτε ἀρετὰ ἀνεπτυγμένος οὔτε ἀρετὰ δυνατός, διὰ τὴν ἡλικίαν του. Ἦτο πάντοτε ἀσθενικός, ἐγεννήθη δὲ καὶ εἰς ἀσχημὴν ἐπαχύν, κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅταν ὁ σύζυγός μου ἀκριβῶς δὲν εἶχεν ἐργασίαν.

— Τί κάμνει ὁ σύζυγός σας;

— Ἐργάζεται με ἡμερομίσθιον. Τὸ καλοκαίρι δουλεύει εἰς τὰ χωράφια. Κερδίζει δύο καὶ τρία φράγκα τὴν ἡμέραν. Τὸν χειμῶνα ὅμως ὑποφέρουμε πολὺ εἰς τὰ μέρη μας... Κάμνει κρῦο πολὺ καὶ δύσκολα εὐρίσκει κκκνεὶς ἐργασίαν. Τὸ κακὸ εὐρήκε τὸ παιδί μου ἀδύνατο ἀπὸ μίαν ἀρρώστειαν τῆς κεφαλῆς... μύλις ἤρχιζε νὰ περιπατῇ... προσεδλήθη ἑξῆς

...δὲν διεκρίνε τίποτε σχεδόν. Τὸ ἔφερα εἰς τὸν ἰατρὸν. Τὸ εἶδε καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι εἶνε περιστατικόν. Μοῦ ἔδωκε μερικές ὀδηγίες. Τοῦ ἔπλυνα τρεῖς φορές κάθε μέρα τὰ μμάτια με γατρικὰ. Ἐχρεώθηκα. Τέλος πάντων ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἀλλὰ ὁ Ρεμῆ μου, ἀντὶ νὰ καλλιτερεύσῃ, ἐχειροτέρευεν. Ὁ ἄνδρας μου δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἐγὼ ἐπῆγα νὰ τρελλαθῶ.

Αὐτὸ ἐβάσταζε πολλοὺς μῆνας.

Τέλος μία ἡμέρα ὁ ἰατρός μὰς εἶπε:

— Ἐνα μέσον, ὑπάρχει νὰ ἰατρευθῇ τὸ παιδί σας. Νὰ τὸ πάτε εἰς ἰατρὸν εἰδικὸν εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ ἄνδρας μου τὸν ἠρώτησε: «Πόσα θὰ μὰς στοιχίσῃ;» Εἶπε: «Μερικές χιλιάδες φράγκα». Μάλιστα, καλέ μου ἰατρός, ἀμερικές χιλιάδες». Ἐνόμισα, ὅτι με ἐγελοῦσε... Ἐθύμωσα... Ἀλλὰ μὰς ἐξηγήσεν, ὅτι οἱ μεγάλοι ἰατροὶ εἰς τὸ Παρίσι πληρόνονται πολὺ ἀκριβῶς. «Ἐγχεῖ, μὰς εἶπε τέλος, Νοσοκομεῖον διὰ τὰ πτωχὰ παιδιὰ, ἀλλὰ εἶναι μόνον δι' ἐκείνους, ὅπου κατοικοῦν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Σηκουάνια». Φαντάζεσθε, πόσον ἐπικράθηκα ἐγὼ καὶ ὁ σύζυγός μου. Ἐλεγα με τὸν νοῦν, ἐνῶ ἔβλεπα τὸν μικρὸν αὐτὸν μάρτυρα. «Χρειάζεται χρυσάφι διὰ νὰ γείνης καλὰ, ἀγγελάκι μου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν, θὰ μείνης τυφλὸν ὅλην σου τὴν ζωὴν». Καὶ ἔλλαξα, ἔλλαξα, καλέ μου ἰατρός, ὅταν ἐσυλλογιζόμην, ὅτι δὲν εἰμποροῦσα νὰ τοῦ δώσω τὸ φῶς του! Καὶ ὁ κκκρός περνοῦσεν... Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ ἔκλυσα πολὺ καὶ ἐξενύκτησα με προσευχῆς, μοῦ ἤλθε μία ιδέα. Ἐτκέρθη, ὅτι δὲν ἦτο δίκαιον νὰ στερηθῇ τὸ φῶς του ἓνα ἀθῶον πλάσμα, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ εἶναι πτωχόν, ὅτι οἱ ἰατροὶ δὲν θὰ ἀρνηθοῦν νὰ τὸ κάμουν καλὰ, ἂν δυνηθοῦν. Ὁ κόσμος προώδευσε, καὶ δὲν ἀρίουν σήμερα ἓνα δυστυχισμένον πλάσμα νὰ χθθ, ε'πον.

Αὐτὰ ἐτκέρθηκα. Καὶ χωρὶς νὰ χάσω κκκρόν, ἔχωσα εἰς τὴν τσέπην μου τὰ δύο φράγκα, τὰ ὅποια μὰς ἔμενον εἰς τὸ συρτάρι, ἔβαλα τὸν Ρεμῆ εἰς τὸ ἀμαξάκι, καὶ ἦλθον εἰς τὰ Παρίσια... Ἐχρειάσθηκα δώδεκα ἡμέρας νὰ ἔλθω... Τὴν νύκτα ἐκοιμούμην εἰς κανέναν χωράφι περιμαζωμένον, εὐτυχῶς ἐρθκα, χωρὶς νὰ πάθω κκκνὴν κκκόν.

Ὁ διάσημος ἰατρός ἐσφόγγισε τὸ κάτοπτρον, τὸ ὅποῖον ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας καὶ ἐπλησίασε τὸν μικρὸν. Ἐθεώρει ἐκυτὸν πολὺ μικρὸν πλησίον τῆς χωρικῆς ἐκείνης, ἧς ἡ μητρικὴ ἀφωσίωσις τὸν συνεκίνει βθθέως.

Ἐκυψε καὶ ἐξήτησε τὸ παιδίον ἐπιμελῶς καὶ κατόπιν εἶπεν:

— Ἐνόμισα, ὅτι τὸ ὀπτικὸν νεῦρον εἶχε παραλύσει... Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ τοιοῦτον, εὐτυχῶς!... Εἰς τὴν ἀρχὴν του τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο ἀπλούστατον. Τώρα ὅμως κατέστη κκκως

C. FLAMMARION

ΑΓΑΠΗ ΣΤ' ΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

— Πῶς τὸ ξέρεις; ἐφώνησα, ἐνῶ τὸ φαρμάκι τῆς ζηλοτυπίας με ἐκεντοῦσε.

— Τρελλός, πάντοτε τρελλός! ἐπανέλαβεν ἐκείνη με τὸ λατρευτὸ μεϊδιάμα τῆς. Ζηλεύει μὴ πεθαμένη.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι πεθαμένη, ἀφοῦ ὁμιλεῖς γιὰ ἀγάπην καὶ μόνον προτιμᾷς νὰ δοκιμάζῃς ἡδονὰς ἀγνώστους εἰς τὴν γῆν. Ὅχι, δὲν εἶμαι ζηλότυπος, ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε.

Ἐν τούτοις, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σκεφθῶ. Ἐξηγήσου μου.

— Ἐπὶ τῆς γῆς εἶχομεν μόνον πέντε αἰσθήσεις. Ἡ ὄρασις, ἡ ἀκοή, ἡ ὄσφρησις, ἡ ἀφή, ἐπιδρῶσι καθεμία ἐπὶ τῶν συναισθημάτων μας, ἀνκαὶ ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη μόνη εἶνε ἀρετὴ διὰ νὰ ἐνώσῃ δύο ψυχὰς. Δὲν εἶχομεν παρὰ πέντε, ἢ μᾶλλον τέσσαρας αἰσθήσεις.

— Καὶ λοιπὸν ἔχεις περισσοτέρας αἰσθήσεις σήμερα;

— Δέκα ἐπτὰ. Καὶ σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, σὲ περιμένω. Καὶ μεταξύ αὐτῶν τῶν δέκα ἐπτὰ εἶνε μία, ποῦ υπερβαίνει ὅλας τὰς ἄλλας, ἴση καὶ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς ὅλας, τὴν ὅποιαν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν μόνην αὐτήν, αἰσθησὶν τῆς ἀγάπης.

— Καὶ αὐτὴ εἶνε;

— Εἶνε ἡ ἠλεκτρικὴ αἰσθησις.

«Εἰς τὸν ἔρωτα ὁ ἠλεκτρισμὸς παίζει πολὺ δυνατὸν μέρος καὶ μάλιστα εἰς τοὺς τὸσον πολὺ χονδρῶς καὶ τὸσον ὀλίγων κομφῶς ὀργανισμοὺς τῶν ἐπιγείων ἀνθρώπων. Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶνε ὅλη γεμάτη ἠλεκτρισμόν, ὁ ὅποτος διακύνεται καὶ λάμπει πολὺ μακρὰν γύρω ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τὸ ὁρατὸν εἰς σὰς. Ὁ ἠλεκτρισμὸς αὐτός χύνει εἰς τὸ περιβάλλον δυνατὰ ἠλεκτρικὰ κύματα πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ γεννᾷ τὸ φῶς».

— Νὰὶ τὸ ξέρω, εἶπα ἐγὼ, τὸ ξέρω ἀπὸ τὰ μαθηματικὰ, ὅτι τὰ κύματα τὰ φωτεινὰ ἔχουν μῆκος τριῶν δεκακισχιλιοστῶν τοῦ χιλιοστοῦ, ἐνῶ τὰ ἠλεκτρικὰ ἔχουν μῆκος τριάντα ἑκατοστῶν.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξευρα.

— Ἐνοῶ λοιπὸν πολὺ καλὰ, αὐτὸ ποῦ μοῦ ἐξηγεῖς, ὅτι ὑπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ τῶν δονήσεων ποῦ δίδουν γένεσιν εἰς τὸ φῶς, ἢ εἰς τὸν ἠλεκτρισμόν.

— Ἀπὸ καμμίαν ἐκ τῶν πέντε αἰσθήσεων τοῦ ἀνθρώπινου σώματος τοῦ κατοικοῦ τῆς γῆς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γεννηθῇ ἠλεκτρισμός. Ἀλλὰ, ἀντιθέτως, εἰς ἡμᾶς ὁ ἠλεκτρισμὸς εἶνε ἡ πρώτη μας αἰσθησις, εἶνε περισσότερον οὐσιώδης καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν μας ἀκόμη.

Διατὶ ἀγαποῦν; Διατὶ αἰσθάνονται συμ-

σπουδαιότερον καὶ ἀπαιτοῦνται ἐξ ἑβδομάδες θεραπείας...

— Ἐξ ἑβδομάδες... Ἀλλὰ ἰατρός μου... Σκεφθῆτε λοιπὸν... Ἐχω τρία ἄλλα μικρὰ καὶ τὸν ἄνδρα μου, ποῦ περ μένου εἰς τὸ σπίτι. Εἶμαι πτωχή.

— Καταλαμβάνω. Θὰ σὰς γράψω δύο λέξεις. Θὰ φέρετε τὸ παιδί σας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, τὸ ὅποῖον θὰ ὑποδείξω. Ὁ ὑπηρετής μου θὰ σὰς συνοδεύσῃ. Ὑστερον θὰ σὰς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν σταθμὸν διὰ νὰ σὰς δώσῃ τὸ εἰσιτήριο σας. Θὰ ἐπιστρέψῃτε ἡσυχῶς εἰς τὸ σπίτι σας. Θὰ σὰς γράψω ὅταν τὸ παιδί γίνῃ ἐντελῶς καλὰ. Τίποτε δὲν θὰ πληρώσητε. Ἐγὼ θὰ ἐπιφορτισθῶ δι' ὅλα.

— Ἐντελῶς καλὰ!;

— Ἐννοεῖται. Θὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ὄρασιν... Σὰς τὸ ὑπόσχομαι... Ὑγείαινε, κυρία μου. Εἶχετε δίκαιον νὰ σκεφθῆτε, ὅτι οὐδέποτε εἰς ἰατρός θὰ ἠρνεῖτο τὴν συνδρομὴν του εἰς ἀνθρώπον πάσχοντα. Ἐκαστος ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας.

Ἡ χωρική ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τὸ ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων. Εἶτα ἠθέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἰατρὸν, ἀλλ' ἡ χαρὰ εἶχε κατακλύσει πολὺ ἀποτόμως τὴν καρδίαν τῆς, τὰ δάκρυα ἐπλημμύρισαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καὶ ἐν μέσῳ τῶν λυγμῶν τῆς ἐφώνησε δύο φορές:

— Θεέ μου! Θεέ μου!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Φοῖκ.

ΦΩΝΗ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Μὴ σιμώνης πλησίον σὲ μνήμα ποῦ κλεῖ μέσα ἀγάπης ἐν θῦμα, μὴ σιμώνης σὲ τάφου σιγῆ μὴ σιμώνης σὲ ἀψυχῆ γῆ.

Μὴ σιμώνης σὲ τάφου σκοτία τοῦ θανάτου μου ἐσὺ ἢ αἰτία, μὴ σιμώνης σὲ ἀψυχον σῶμα ποῦχει κλεισθῆ αἰώνια τὸ ὕμα.

Μὴ με δάκρυ ψευδὲς βεβηλώσης κ' εἰς τὸ μνήμα μὴ θές νὰ προδώσης τὴν ψυχὴ ποῦ σ' ἀγάπησε ζωῶα τὴν καρδίαν ποῦ ἐτάφη ἐρώσα.

Σοφία Κ. Οἰκονομίδου.

πάθειαν ἢ ἀντιπάθειαν ; Διατί μένου ἀδιάφοροι ;

«Αὐτὸ εἶνε μυστήριον ποῦ δὲν τὸ γνωρίζετε σεῖς, ἂν καὶ ἡμεῖς τὸ θεωροῦμεν ἀπλοῦστατον, καὶ τὸ ἐξηγοῦμεν ἀμέσως μὲ τὴν αἰσθησὶν μας, τὴν ἰδιαιτέραν.

«Ἡ ψυχὴ εἶνε κάτι τι ἠλεκτρικόν, τὸ ὁποῖον σχηματίζει γύρω μας ἠλεκτρικὰ κύματα, τὰ ὁποῖα σεῖς δὲν ἐννοεῖτε, καὶ αἱ αἰσθήσεις μας δὲν τὰ ἀντιλαμβάνονται ἀμέσως. Ἐνῶ αἱ ἰδικαὶ μας τὰ ἀντιλαμβάνονται ἀμέσως. Σύγκρινε, ἂν σοῦ ἀρέσῃ τὰ κύματα αὐτὰ, μὲ τὰ ἡχητικὰ κύματα, ποῦ ἀκούονται, ὅταν κτυπήσωμεν τὰς χορδὰς τοῦ βιολίου, τῆς ἄρκας ἢ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἐὰν τὰ ἡχητικὰ κύματα ἀπαντήσουν, ὅταν περνοῦν, μίαν ἄλλην χορδὴν ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ὅταν τὰς κτυπήσωμεν σχηματίζουν ἀρμονίαν ὁ ἦχος των μὲ τὸν ἦχον τῆς πρώτης (συγχορδία), ἢ δευτέρᾳ χορδῇ θὰ παραγάγῃ ἦχον χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ἐγγίξῃ. Εἶνε πείραμα τὸ ὁποῖον πολὺ εὐκολὰ γίνεται.

«Ἄν δύο ψυχαὶ παράγουν κύματα, τὰ ὁποῖα ὅταν συναντηθοῦν, εὐρίσκονται εἰς ὁμοφωνίαν, ἢ ἀκόμη καλλίτερα εἰς ἀρμονικὴν συγχορδίαν, τὰ κύματα ποῦ παράγονται ἐννοῦνται γίνονται ἓνα, καὶ ἰδοὺ δύο ὄντα συνδεδεμένα μὲ ἄλυσσον δυνατωτέραν ἀπὸ ἄλυσσον κατασκευασμένην ἀπὸ σίδηρον. Ὅχι μόνον αἱ ἰδέαι των γίνονται ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ τὸ ὅλον των. Ὅταν ἡ ἔνωσις εἶνε τελεία ἢ διάλυσις εἶνε ἀδύνατος. Κόπος χαμμένος θὰ εἶνε ὅ,τι κινεῖ κάμουν πρὸς διάλυσίν της. Ὅθ συντελεσθῇ, ἂν εἶνε ἀνάγκη, μετὰ θάνατον.

Ἄν σχηματίζουν κωκοφωνίαν τὰ κύματα συναντώμενα, γεννᾶται τότε ἡ ἀντιπάθεια, ἐναντίον της δὲ κανεὶς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κατισχύσῃ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ εἶνε ἀντιπαθητικός, αὐτὴ ἡ γυναῖκα μοῦ ταράζει τὰ νεῦρα. Μὴ ζητήσης νὰ διορθώσης τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, εἶνε ἀδικος κόπος.

Ἐ λοιπὸν! ἐπάνω στὸν Ἄλμπιρέο, αἱ κινήσεις αὐταὶ τῆς ψυχῆς, αὐτὰ τὰ κινήσιμα κύματα, τὰ βλέπομεν ὅπως βλέπετε σεῖς μὲ τὸ φῶς, τὰ ἐννοοῦμεν μὲ τὴν ἠλεκτρικὴν μας αἰσθησιν, ἐν ᾧ εἶναι ἀγνωστα εἰς σεῖς.

Ἡ τὰς ἠλεκτρικὰς αὐτὰς κινήσεις, τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ ἔρωτος αὐτῆν, δὲν τὰς γνωρίζετε σεῖς ἐπὶ τῆς γῆς. Αἰσθάνεσθε τὴν ἀγάπην, σχεδὸν καθὼς ὁ κωφὸς ἀκούει τὴν μουσικὴν.

— Ὡ! τῆς εἶπα ἐγὼ, εἶσαι ἀχάριστη!

— Ἀλλὰ, ὄχι, ἀγαπημένε μου, τὰ ἐνθυμοῦμαι ὅλα. Ἀλλὰ φκντάζομαι ὅτι ἔρωτος, εἶναι ἡ στενωπάτη ἔνωσις δύο ὄντων. Εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς ἔρωτος, δὲν εἰσέρχεται κανεὶς ἐντελῶς εἰς τὸν ἄλλον. Ἐδῶ ὅμως ὅπου εἶναι τόσον ἀνεπτυγμένη ἡ αἰσθησις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τὰ κινήσιμα σώματά μας, ὁμοιάζουν μὲ δύο ἀντιθέτους ἠλεκτρισμούς, οἱ ὁποῖοι καταστρέφονται εἰς ἓνα

σπινθῆρα. Τόσον δυνατὸς εἶναι ὁ συνδυασμός, ὥστε δύο σώματα ἐννοούμενα γίνονται μόνον ἓνα.

— Καθὼς τὸ ὄξυγόνον καὶ τὸ ὑδρογόνον τὰ ὁποῖα, ὅταν ἐνωθοῦν, χάνουν τὰς ἰδιότητάς των καὶ σχηματίζουν μίαν σταγόνα ὕδατος, ἓνα διαφανὲς μαργαριτάρι, μαργαριτάρι ποῦ σχηματίζει τὸ οὐράνιον τόξον καὶ ζωογονεῖ τὸ Σύμπαν. Ἀλλὰ ἔπειτα ;

— Ἐπειτα λοιπὸν μποροῦν νὰ χωρισθοῦν. Ἐγὼ δὲν τὸν ξεύρω ἀπὸ ποῦ μοῦ εἶπες, ἀλλὰ χωρίζονται.

— Δὲν εἶνε ἀδύνατον ἄλλως τε ξεύρουμε ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς εἶνε δυνατὸν νὰ χωρῆσιν ἄλλιν ἀπὸ μίαν σταγόνα ὕδατος τὸ ὑδρογόνον καὶ τὸ ὄξυγόνον τὰ ὁποῖα ἐνωθέντα, τὴν εἶχαν σχηματίσει !

— Εὐρεῖς ὅλα νὰ τὰ ἐξηγῆς σοφά. Ἐγὼ, ἔμεινα γυναῖκα δὲν ἐξηγῶ τίποτε.

— Ὡστε, προσέθηκα ἐγὼ, κατανοῦν νὰ χάσουν τὴν συνείδησιν τοῦ ὅτι ὑπάρχουν, πεθαίνουν πραγματικῶς καὶ γεννῶνται πάλιν.

— Ἐννοεῖς λοιπὸν τώρα, ὅτι αἱ δέκα ἐπτὰ μας αἰσθήσεις, μὲ τὸν ἠλεκτρισμὸν πρῶτον, μᾶς δίδουν συναισθήματα μὲ τὰ ὁποῖα παραβλλόμενα αἱ ἰσχυρώτεροι ἐπὶ τῆς γῆς συγκινήσεις ὁμοιάζουν μὲ τὰς χονδροειδεῖς ἐντυπώσεις τῶν μαλακίων ; Καὶ τί φῶς μᾶς λούει ! Τί ἄνθη ! τί μυρωδιὰ καὶ εὐρισκόμεθα εἰς μίαν αἰώνιαν ἔκστασιν. Ὡ ! ἂν ἤρχεσθ ! Ὡ ! ἂν ἦσο ἐδῶ !

— Δέν εἶνε δυνατὸν νὰ μὲ πάρῃς ; Ἐρῶνα-ξα καὶ ἔτρεξα κοντὰ της.

— Ἐλα !

Τὴν ἔκλεισα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἔσφιξα τὰ χεῖλη μου στὰ δικά της, καὶ τότε εἶδα, φωτιζόμενος ἀπὸ ἓνα ἀζούρινο φῶς, φῶς γλυκὸ καὶ θωπευτικόν, ὅτι ἡ Δώρα μὲ ἔφερεν ἐπάνω σὲ πολὺ μεγάλῃς πτέρυγας. Ἡμῖν μαζευμένους κοντὰ της καὶ γεμάτους ἐκπληξίν. Ἄναριθμητὰ ὄντα, ποῦ ἐπετοῦσαν σὴν καὶ μᾶς στὴν ἀτμόσφαιρα, ἔμοιαζαν σὴν γυναῖκες ἔντομα μὲ πτερὰ μὲ προσκαρπίδες καὶ μὲ ἄλλα ἀέρινα ὄργανα, τὰ κίσητήρια, βέβαια, τῶν νέων αἰσθήσεων, περὶ τῶν ὁποίων μοῦ εἶχεν ὁμιλήσει. Ἐνόησα ὅτι ἀποτόμως εἶχα μεταφερθῆ ἐπάνω σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς πλανῆτας τοῦ γαλαξίου ἡλίου, Ἄλμπιρέο. Καταρράχαι γαλαξίου νεροῦ ἐκυλοῦσαν ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ ἔτρεχαν σ' ἓνα περιβόλι ἀπέραντο στολισμένον ἀπὸ λουλούδια φωτεινὰ. Πτηνὰ μὲ πτέρωμα ποῦ ἔλαμπε, ποῦ ἔμοιαζαν σὴν νὰ ἦσαν φωτισμένα ἀπὸ μέσα, ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὰ κελαδηματὰ των.

«Ἄς περάσουμε αὐτὸ τὸ φῶς μοῦ εἶπε, ἔλα κοντὰ στὸν ἐσπερινὸν ὀρίζοντα καὶ ἄς κτεθοῦμε στὰ παλάτια τῆς νυκτός».

Ἄφ' οὗ ἐρύγαμε ἀπὸ τὸ φωτισμένον ἡμισφαίριον, ἐφθάσαμε σ' ἓνα λυκόφως. Ὅλοι οἱ

βράχοι, ὅλα τὰ φυτὰ, ὅλα τὰ ὄντα ἔλαμπαν μὲ φῶς γαλαξίου ἢ πράσινο ἢ τριανταφυλλί, ἐφωσφορίζαν ἢ ἐφθόριζαν. Οἱ βράχοι αὐτοὶ θὰ κατέχουν βέβαια τὴν ἰδιότητα τῶν φωσφορικῶν καὶ τῶν θειούχων ἀλάτων τοῦ βραχίου, τὰ ὁποῖα συγκατοῦν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὴν ἡμέραν καὶ τὸ ἀκτινοβολοῦν κατὰ τὴν νύκτα. Τὰ ὄντα ποῦ ἐπετοῦσαν ἦσαν ἐπίσης φωτεινὰ καθὼς εἶνε μερικὰ ἐπίγεια ἔντομα. Ποτὲ δὲν εἶνε τελεία ἡ νύκτα, σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, πρῶτον ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ παραδόξου φωτισμοῦ ὄλων τῶν ἀντικειμένων, ἔπειτα ἔνεκα τοῦ δευτέρου χρυσοῦ ἡλίου τοῦ Ἄλμπιρέο, τοῦ ὁποῖου τὸ μακρυνὸ φῶς δὲν λείπει σχεδὸν ποτέ, καὶ ἀκόμη ἐξ αἰτίας ἐνὸς δακτύλιου, σὴν τὸν δακτύλιον τοῦ Κρόνου, ὁ ὁποῖος φωτιζόμενος ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς ἡλίους εἶνε πότε ἀζούρινος, πότε κύτρινος, πότε πράσινος καὶ χύνει εἰς τὸ ἡμίφως τοὺς περισσότερον ἐξωτικούς χρωματισμούς.

Τὶ μικρὸ πρᾶγμα εἶνε ὁ πτωχὸς καὶ ἐλαχιστος κόσμος τῆς γῆς μας, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναιρεῦμεθα νὰ ζῶμεν πάντοτε, ὅταν τὸν συγκρίνωμεν μὲ τὰ θεομάσια τοῦ οὐρανοῦ !

Ἡ εὐμορφὴ καὶ πολυχρηπημένη μου Δώρα μὲ ἔφερε μὲ ἀγάπην μεταξὺ τῶν πτερῶν της, καὶ ἐσταματήσαμεν εἰς τὰς ὄχθας μιᾶς λίμνης, κάτω ἀπὸ ἓνα ἀπέραντο φύλλωμα δένδρων τὰ ὁποῖα ἠπλωναν ἓνα στρώμα πρασινάδας ἐπάνω ἀπὸ ἓνα τάπητα κατὰπράσινον καὶ στολισμένον ἀπὸ ἀπειρὰ μικρὰ ἄνθη.

«Νὰ ἡ κατοικία μου, μοῦ εἶπε, ἄς ἀναπαυθοῦμε ἐδῶ».

Μέσα στὴν ἐκπληξί καὶ τὴν ἔκστασί μου, ἠθέλησα νὰ τὴν πιᾶσω καὶ νὰ ἀπολαύσω στὰ οὐράνια χεῖλη της τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀγάπης μας. Ἀλλὰ μόλις ἤγγισε τὸ ἔδαφος, ἡ μορφὴ μὲ τὴν ὁποίαν τὴν ἐβλεπα, μετεβλήθη ἀμέσως καὶ τὴν εἶδα νὰ ὁμοιάζῃ μὲ ἐκεῖνα τὰ ὄντα ποῦ εἶχαμε συναντήσῃ ὅταν ἐπετοῦσαμε στὸν ἀέρα. Δὲν ἦτο πλέον ἡ Δώρα μου. Ἦταν ὅμως πολὺ ὠραιότερα, ἀκτινοβόλος καὶ ἐνόησα ὅτι κοντὰ της δὲν ἦμην παρὰ σκώληξ τῆς γῆς.

«Ἄν θέλῃς νὰ μ' ἀγαπᾷς ἀκόμη, ἂν θέλῃς νὰ μ' ἀγαπᾷς πάντοτε, ἀρκεῖ νὰ πεθάνῃς. Ἄφησε τὴν γῆν. Ἐδῶ μόνον θὰ εἶσαι δικός μου.

— Λοιπὸν δὲν ἀφήσαμε τὴν γῆν ; τὴν ἠρώτησα ἐγὼ κατὰπληκτος.

— Ὅχι : παρατήρησε !»

Μοῦ ἤγγισε ἐλαφρὰ τὸ μέτωπο, μὲ τὸ ἄκρον ἐνὸς πλήκτρου καὶ ἠσθάνθη ἓνα δυνατὸ ἠλεκτρικὸν τίναγμα. Ἦνοιξα τὰ μάτια μου, ἦμην μόνος καὶ καθισμένος εἰς τὸ μεγάλο μας κάθισμα. Ἡ πολυχρηπημένη μου εἶχε χαθῆ. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ζῆ πάντοτε καὶ αἰώνια στὸ ἄστρο αὐτὸ τοῦ Κύνου. Μὲ φωνάζει νὰ συναντηθοῦμε καὶ θὰ τὴν ἐπανεύρω γλήγωρα.

Τὴν ἀγαπῶ πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε !

* *

Αὐτὰ μοῦ διηγήθη ὁ Ἄνδρέας. Τόσο τὴν εἶχε ταράξει αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις, ὥστε ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὸ πνεῦμα του ἐφαίνετο, ὅτι εὐρίσκετο πάντοτε μακρὰν ἀπὸ τὴν γῆν. Ἡ κατεστραμμένη ὑγεία του, ἀποτόμως κατεστρέφετο περισσότερον ἀλλ' ἔζη εὐτυχῆς μὲ τὸ ὄνειρόν του—μὲ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν σταθεράν ἰδέαν νὰ τὸ ἰδῇ πραγματοποιούμενον.

Δὲν ἐξεπλάγην διόλου ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας ἀπὸ τὸ συμβᾶν ποῦ σεῖς διηγήθη, ἔμαθα τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ μου συναδέλφου. Ἐνα ὥρατο καλοκαιρινὸ βράδυ, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἰδία ὀπτασία θὰ τὸν ἐπεσκέφθη, ἦτο ἐξηπλωμένος στὸ ἴδιο κάθισμα, κοντὰ στὸ μεγάλο ἰσημερινὸν τηλεσκόπιον, διευθυνόμενον πρὸς τὸν Ἄλμπιρέο, καὶ τὸ πρῶτον ἐνόησα ὅτι κοιμᾶται. Ἀλλὰ τὸ σῶμα του ἦτο κατὰψυχρον. Κοντὰ του ἦτο πεσμένο ἓνα φιαλίδιον, μὲ ὑδροκυανικὸν ὀξύ, τοῦ ὁποῖου μίαν μόνον σταγὼν ἀρκεῖ, διὰ νὰ κόψῃ τοὺς δεσμούς, οἱ ὁποῖοι συνδέουν τὴν ψυχὴν μὲ τὸ σῶμα.

Νόθος Παράκελδος.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἦτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στεργίνας, ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀψεως (Cheque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

1 1/2	τοὺς ἑκατὸν κατ' ἔτος διὰ κατὰθ. 6 μην.
2	» » » 1 ἔτ.
2 1/2	» » » 2 ἔτ.
3	» » » 4 ἔτ.
4	» » » 5 ἔτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ ἀνόνομοι.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

Ν. ΓΚΑΤ & Μ. ΓΑΒΑΛΑΚΗΣ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΑΙ

Ὅδος Σταδίου — Νομισματοκοπείου — Ἀθήναι.

Κατασκευάζονται ἐνδυμασίαι κατὰ παραγγελίαν τοῦ τελευταίου συρμοῦ καὶ εἰς τὴν ἐντέλειαν. Κοπτικὴ καὶ ραπτικὴ λίαν ἐπιμελημένη. Ὑφάσματα πρόσφατα καὶ τῆς ἐποχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

29 Μαγική εικόνα

— Μα πού είναι οι άλλοι δύο συμμαθηταί μας.

30 Αίνιγμα.

Ἄπλως μὲ μίαν ἀλλαγὴν
τίς δύναται εἰς τὴν στιγμήν
δοῦναι τι μὲ λάδι
εἰς ἓνα λίθον ἄσημον
εὐθὺς νὰ μεταβάλη!

31 Αίνιγμα.

Κόνις εἶμαι, ἀλλὰ κόνις
ὄχι καταφρονητὴ
Εἶμαι γέννημα θαλάσσης
δύναμις φρικτῆ.

Στὸ ἀκέφαλόν μου σῶμα
κεφαλὴν ἔαν προσθήσῃς
Εἰς μυστήριον ἄμέσως
ἐκπληκτος θὰ πέσῃς.

32 Φύρδην Μιγδην.

Ανηθῆαι - Ρευπουωσα Κισθός.

ΛΥΣΕΙΣ 7 ΤΕΥΧΟΥΣ

19. Αἴγιον, Καλάμαι, Ἄλμυρς, Λαμία, Τύρνα-
βος, Φάρσαλα, Δομοκός, Κάριστος, Ναύπακτος, Ναύ-
πλιον, Μεσσήνη, Κόρινθος, Τρίκκαλα.—20 Γίγας,
Ἰθάκα, Γάλλος, Ἄτομα, Σίσας.—21. Δέον νὰ θέ-
σῃτε τὰ ἄλλα τέσσαρα σπέρτα οὕτως ὥστε νὰ ἀπο-
λέσῃτε τὰ ἐξῆς κεφαλαῖα Τ Ρ Ι Α.—22. Μίαν δω-
δεκάδα.

Λύται. Ἐλευθερία Δράκου, ἐκ Πειραιῶς 2, Σπ.
Ἡλιόπουλος Ἀθηνῶν 3, Γαλανῆ Ἑλληνίς ἐξ Ἀθη-
νῶν 4, Ε. Μ. ἐκ Πειριζῶς 1, ὦ. Γεωργιάδης ἐξ
Ἀθηνῶν 2.—

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Μ. Κ. Μασσαλιαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ταχυ-
δρομικῶς σὰς ἐστάλη ἀποδείξεις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου
σας. Εὐχαριστοῦμεν.—Δ. Σ. Κων/πολιν Οὐχὶ δὲν
σὰς λησμονοῦμεν. Προσεχῶς δὲ θὰ λάβητε ὑποσχε-
θέν.—Δα Μ. Μ. Πλωμάριον. Ὁραία ἐπιστολὴ σας
ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνθύμησιν. Ζητούμενα
φύλλα σὰς ἀποστείλαμεν—Α. Κ. Κάρρον. Εὐχαριστοῦ-
μεν διὰ μὴ ἐκτέλεσιν ὑποσχέσεώς σας—Τ. Σ. Καρ-
δίτσαν. Ζητούμενον φύλλον σὰς ἐστάλη.—Μ. Ψ.
Πειραιᾶ. Ὁραῖον καὶ εὐχάριστον δελεῦμα σας ἐλή-
φθη. Ἐχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλπίζομεν Πέμ-
πτῃν προσεχῆ ἀνέλθομεν ἀφοῦ σεῖς δὲν κατέρχασθε
πίσωμεν τὸ τέιον.—Β. Ν. Βόλον.—Ἐπιστολὴ ἐλήφθη.
Ἐχει καλῶς. Ἀναμένομεν νέαν ἀναβολὴν—Π. Μ.
Κέρκυραν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν,
ἀποδείξεις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ὑμῖν τα-
χυδρομικῶς. J. J. Ὑγρανία. Εὐχαριστοῦμεν με δελε-
τάρια. Ἐγορτάσαμεν με ὑπομονὴν.—Π. Μ. Κωνσταν-
τσαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐσυχεῖτε. Ἐξετάζομεν
καὶ προσεχῶς σὰς γράφομεν.—Κ. Α. Ἀλεξάν-
δρειαν. Ὅλα καλά, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ συγχωρήσω-
μεν ἄγνωστον ἀμέλειαν, λάθος ἀσυγχώρητον.—
Π. Ν. Πάτρας Συνδρομὴ ἐλήφθη. εὐχαριστοῦμεν.—
Κ. Σ. Βουκουρέστιον. Ἀποροῦμεν διὰτι βραδύνετε
ἀπαντήσεις σας

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΕΙΟΝ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ Π. ΚΟΥΒΕΛΑ

᾽Οδὸς Πανεπιστημίου καὶ Ἀρσάκη

Ἐκτέλεσις τῶν πλειοτέρων συνταγῶν διὰ
μηχανημάτων. Φάρμακα πάντοτε πρόσφατα,
ἐκ τῶν καλλιτέρων Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν
ἐργοστασίων. Μεγάλῃ παρακαταθήκῃ ὄλων
τῶν εἰδικωτήτων (specialités). Πλήρης συλ-
λεγὴ μεταλλικῶν ὑδάτων. Μηχανήματα δι'
ἀποστείρωσις καὶ ἀπολυμάνσεις. Παρασκευὴ
ἀξυγόνου, ὡς καὶ παντὸς εἶδους ὄρου. Ἀνα-
λύσεις χημικαὶ κτλ.

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ
Α. Π. ΚΟΚΟΝΔΙΝΗ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΙΑ Π. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΠΑΝ. ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΣ
ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΗΣ
ἐν Βόλῳ
Κατασκευάζονται εἰδήματα εἰς
τὴν ἐντέλειαν με ὑψίσματα καὶ
ὀλίκα πρώτης ποιότητος.